

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 01754

FIGARO

Aaron Kurtz

*Permanent preservation of this book was made possible
by Ellen Nadler, Janice Pinkus & Bob Braun
in memory of
their father, Maurice A. Braun*

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

פֿיגאָרדאָ
פֿאַרמאָ
פֿון ש. קוירץ

אַרויסגעגעבן אין ניו־אָרק, 1924.

Copyright by
S . K U R T Z
New York.
1924.

—מיינע ברידער יעקב און חיים

א פונמל,
א ציכונ, א שמריד,
א שורע פון קרייד און א שנייד
אין וואל און אין זייד.

מיינע ברידער שניידן שמאלע פאסן שווארצן ערד אויסגעבאקט אין זון.

ברויט און רויט איז, ברויט איז
דער צאר פון דער ערד אין מיר.
די העלע האפענונג פון פרושן שווארצברויט שפילט מיט שאטנס בא
מיון מיר.

מיינע גוטע ברידער,
מיינע גוטע ברידער וואס נייען קליידער פאר דער וועלט און זינגען
מיינע לידער,
וויקלען אפ און ווארפן פאסן סכירע איבערן ארבעטשטוב,
ווארפן שצמנס ערדישן, שווארצברויטיקן צאר איבער די ווייסע מיטן,
איבער די העלע דילן, איבער
מיר, דעם גאטס,
צווישן די זיד שפרייטנדיקע, שטרייפנדיקע פאסן שטאף, פאסן פארבן, פאסן
צאר, פאסן קליידונג פאר
דינחויטיקן, ווארעמפארביקן, געשפריצטן
צאר.

רויט איז,
ברויט איז
דער צאר פון דער ערד אין מיר.

פֿינאַראַ

פינאַראַ איז פון נעפל אַרויס.

אַז ער האָט דערזען זיין אַלטקייט אָפּן שפּיץ פון אַ זילבערנעם אייזבאַרג,
אין רייפן פון זון פון אַ ווייטן באַגינען,
האַט ער געמיינט אַז ער האָט נאָך זיין אַלטן זאַק כאַכמע.
נאָר, אַט האָט סוזאַנע, נאָך עמלאַכע דיירעס, פאַר אים זיך באַוווּן
דורכן זילבער פון אייזבאַרג,
סוזאַנע, די דינסט, די אייביקע דינסט צו איר האַר, צו איר מאַן צו
איר גאַט —

האַט ער דערזען זיין אַלטקייט זיך טרינקן
אונטערן זילבערנעם אייזבאַרג
און דעם איבערגעשטאַפּטן זאַק מיט פאַרשימלעך כאַכמע.
האַט סוזאַנע, סוזאַנע די דינסט אים געזאַגט: מאַן מיינער,
פינאַראַ,

הייב אָפּ דייע פלינקע אויגן און זע די דינסט פון
דיין פאַלשן האַר,
די דינסט

וואָס איז געקומען קיניגן מיט דיר. מיין יוגנט זע,
מיין פאַרבנשטראַלנדיקע ווייבלעכקייט,
וועלן זיך אין דיר צושפּריצן פאַרבן פון דעם פּרישן לעבן אין דעם
אייזבאַרג

אונטער זון, וועסטו וויסן אַז
טויט איז פינאַראַ, דער אַלטער, דער קלוגער, דער נאַר און דער קנעכט.
לעבן, לעבט דער יונגער, יונגער קיניג
שמואל באַרביעראַ,

וואָס קיניגט אין זיינע ווייסע זאַלן, אין הערמעס' סאַנדאַלן,
מיט דעם יונגן סאַפּאַלקס זילבערלירע באַ דעם בראַנזענעם פּוסבענקל
פון זיין ווייסן טראָן.

ער איז אופגעלויכטן פון איר פרישקייט,
פון אירע רייד.

האָבן זיך סוזאנעס קייכעס ביזן הימל אופגעשמראַלט.
האַט זי געזאָגט:

קיניג מיינער,
קוק און זע די פרוימע
פון דיינע יונגע אויגן, זע דעם גאַלדן רודער
באַ דיינע פרישע הענט.
זע ווי דער רודער, דער רודער ווימאַלער,
דער גאַלדענער רודער פון צייט אַבנאַרמאַלער, וואָס שאַפט
איבערשאַפט אַלץ נאַרמאַלער, רואיקער,
בוילעמער, פריי, קאַלאַסאַלער דעם הייפּער,
דעם גליקלעכן הייפּער פון
זאַכן.

דאַנק גאַט וואָס דער מאַג איז ניט וואָס ער איז, און
די נאַכט.

וואָס אַ שעטאַך פון זיבן-אַכט איילן קאָן זיין אַ מעלכע פון ראַכועס,
און מיילעך,

מיילעך געזאַלכטער קאָן זיין
דער פאַשעמער מענטש — באַרביעראַ

זי האָט אַרומגענומען דעם זילבערנעם אייזבאַרג און די זון אין אים,
און געלויבט גאַט:

אַ, נאַבעלע ווייסקייט.
ווייסקייט פון שלייער, געבורט, לויטערע יאַרן.
פון גליאַקן פאַרן; ווייסקייט פון מילדן, ליבן צאַרן פון
פראַסטיקע נעכט.
נאַבעלע ווייסקייט פון מוים, וואָס פאַראייניקט דאַס לעבן.
ווייסקייט,
וואָס מאַכט פון בענאַדאַם אַ מיילעך.

דער יונגער,

דער פרייער קיניג שמואל איז
א באהאנגענער מיט קיימן. נאך
די קיימן זיינען ווייסע קיימן, איז
די קנעכטשאפט
לויטער.

קיניגבלוט באבלאנקט אמאל די קיימן ווייסע, פרייט דעם מוילעך
דאס שטילע שפיל פון פארבן.

קיניג שמואל ארבעט מיט א גאלדן גאלמעסער,
נערוועזיצירן דרעמלענדיקע העלזער נארישע דאס ליד פון גאלדענער
סאקאנע.

קיניג שמואל שערט מיט א דינער זילבערשער,
וויברירן בא די פיס זיינע פראגמענטן זילבערלעבן פון זקיינעמקעפ,
(ווייסע)

ברייטע, ווייטע וועגן אונטער קילן ליכט —
פינקלען זונלאקן פון קינדער-קעפ. (מינארע גאמעס, פערספעקטיוו פון
פאנארעמעס,

בלאנדער אופלעב פון זון-אויאנמורעס).

אז בארביערא לאזט איבער זיין מעלוכע, שליסן זיך די מויערן ניט צו.
קומענדיק צוריק האט ער כאראמע, ווען ער זעט נאך אפן דיל ארום
זיין טראן די

אפגעבלאנקטע שטיקלעך זילבערלעבן, די
אפגעבליטע, בלאנדע זונלאקן. זיין
קיניגלעכער ווילן מוז זיך בויגן, בויגן זיך, מיט רויטער סינע, פאר
זיין ליבע צו די אפגעלעכטע שטיקער קאפ, צו
די ווייסע, מויטע זאכן.

בארביערא איז א שמרענגער קיניג. נאך די מאדנע בירגער זיינע
ליבן אים,

פארבענקן זיך נאך אים, בעטן אים צוריק.
צוריק צו זיי. —

דעם שמרענגן קיניג פון דעם גאלדן גאלמעסער

וואס האט שטענדיג העלזער געוואלט שניידן און געשניטן —
צושראקענע כאליימעס פון מיטן דרעמל, בלוטלאזע,
כלייכע, —
א שניידן פון קאלמע, אויסגעוויקמע שוואמען.

א שאכעס אינדערפרי
קומט דאס פאלק אין הויף אריין
און זעצט זיך אויס אין ווארטזאל —
בארביערא זאל זיי וואשן,
בארביערא זאל זיי קאמען,
(דערמאנט זיי אן דער מאמען —) פאר די קלינגיקע
פאר שילינג.

פענימער פארמורזעמע,
שלעפן מאטן שלאף נאך זיך.
אין ברודנע ליילעכער צוקנייטשמע,
אין א וויסקייט ניט געהייליקטער,
א וויסקייט א באלידיקטער
פון ניט אפגעהימע בעטן.
שאטנט עס די וויכע וויסקייט פון די ווענט
פון בארביעראס זאלן.
נאר אין שאטנדיקן ליכטשפיל לויכט די לוימערקייט
פון בארביעראס לייכטן שמייכל.
קוריאזע סטאטיסטן, — זעאונגען
פון קארטוניסטן. קעפ
צורודערמע, אויגן —
פארפודערמע, (דינע
דראמענע זיפן.) א כריפן
פון הייזעריקע העלזער, שמויב
פון אלטע רוסישע ראמאנסן, מייסעס
פון צענגארנדיקן זנוס און
דריי צענטיקן ציניזם.

קיניג שמואל זעט ניט.
קיניג שמואל הערט ניט.

בארביערא האלט א קראם פאר שטרויענע פיגורן.
פארקויפט ער ארנאמענטן פאר די האר און פאנים.

בארביערא זאלבט יעדערן זיין קאפ מיט איילבערטאיל און זאגט:
„איילבערטאיל,
דאס איז א בראכע אפן קאפ.
איז דער זאפט פון זונען טראפישע.“
לאכן פלייש-אויגן כשאד.
האלדערט באוואוסזיין פון זומפיקער כאכמע
פון אלע הייזעריקע זיפן פון
די שטרויענע סטאטיסטן.

אין שמילע טעג,
איידער עס קומען זיך צונויף די קוריאזע בירגער זיינע,
זעצט זיך בארביערא אף זיין ווייסן, לאנגווייליקן טראן,
ארומגערינגלט פון די שפיגלען, קוקט,
קוקט אף זיינע פיס, אף זיין קאפ האר,
זוכט,
זוכט גרא, זוכט גאלד,
זוכט גאר
אין זיינע דינע, יונגע ליניעס ארום די אויגען,
וואס קוקן טיף אין שפיגל און באוואונדערן דעם מיילעך.
באוואונדערן, באוויינען אים,
באוויינען אים, באפרייען.

זון און שאמן, זון און שאמן ראנגלען זיך
טאגטעגלעך אין די שפיגלען,
איז שוין דער קיניג אויך א שטיק באזילבערט, אויסגעשליפן גלאז.
איז ער שאמן,
אינאיינעם מיט די שפיגלען.
איז ער זון.
ווען עס קוויינקלט זיך דאס ליכט ארום, ארום
אינמיטן טאג,
איז שוין פון פריער גאכט אין ווייסן זאל, גאר ניט אין

זיינע אויגן, כאָטש זיי שלאָפן,
 שלאָפן איין אין איוואָלירטער שמילקייט.
 ביו אין די שפיגלען שפיגלט זיך דער פּאַנים פון אַ בירגער, וואָס
 דערבליצט דעם מיילעכס צאָרן,
 ברעכט ער דורך די שפיגלען מיט זיין היילן פּויסט: פאַר זיינע
 אויגן פּאַלן,
 פּאַלן — ברוכשטיקער פון שוואַרצע הימלען, שאַמנס,
 שאַמנס איבערגעבראַכענע,
 פּראַגמענטן שויבן פאַרביקע, מאַזאַאיק און גאַטיק, רויטע,
 געלע שטיקער פאַרגליווערטער וואַלקן, פאַררויכערטע סמעליע
 פון אַלמע, פאַרגעלטע מוזיען, אַרכיוון און טעמפלען.
 צופאַלט זיך אַלעס אַזוי פּרייוויליק, גערן, — דערלייונג געפינט עס
 דורך טויטשלאַג פון קיניגס געלייטערטן פּויסט.

מאַנטיק איז דער גרויסער, וועכנטלעכער יאַנטעוו פון באַרביעראַ'ס
 קיניגרייך,
 שטייט דער קיניג אהן פאַרמאַג, לאַזנדיק זיין סוויטע שלאָפן שפּעט
 אין טאַג אַרײַן,
 קלעמערט איבער בערג, וואַשנדיק זיין לײב, אין ווייסע מאַרגנ-
 קליידער.

אין קוואַלנדיקן טוי.
 דער דורכגעזונטער, פּרייער יאַמונינט ליכטיקט ליכטיקער זיין
 שמערן ליכטיקן,
 שלייפט שאַרפּער אויס די שמריכן פון זיין פּאַנים, וואָס רעדט
 גוטסקײט און פאַרביסנקייט
 פון געטלאַכער אַקשאַנעס און אַגאַניע.

אַזוי,
 אין אַ פּרימאַרגן פון אַ קלאַרן הימל און אַ קלאַרן מאַרד,
 קאַן קיניג שמואל זען מיליאָנען לוכעס. געקאַרבט מיט קאַרמעזין
 אין זילבער און אין גאַלד,
 אויסגעשמרעקט פון זיכערע, געוואַנטע הענט, אַראַפּ, אַראַפּ
 פון העלן הימל,
 גאַר קיינער זעט זיי ניט. און די וואָס זען, רירן זיי ניט אָן.

און די וואס נעמען — לייגן אוף א געלן פייער און צושמעלצן עס.
 (וואו זיינען די אויגן פון די בירגער ?
 די אויגן פון די בירגער זיינען יעדן טאג נאך אלץ כאס ביליקן
 ספעקטאקל פון אגאמעמאנאס ביינער,
 גיסן ראכמאנעסדיקע האניק-מערן איבערן דיל פון הויז פון טראגישן
 פאעמ.
 אין א כורווע-שמיבל,
 וואו עס האט אמאל זיך אופגענייט א פאן פון א מעכאבלדיקן שיייוועט,
 בא א פארט פון אלטע הימלען מילימערישע,
 אף א געדיכטן וואלד פון אויסגעדרומע דראנגעס.
 אין וואלוועלע, אגגעפארענע באלאגאנען מיט קונציקע פאקירן,
 וואו זיי זוכן
 זייער פרייד און „א גליק פאר א גראשן“,
 פון מויל פון קלוגן פאפוגיי.)

נאך האלכן טאג
 קומט דער קיניג נעענטער צום הויף,
 באגעגענען אים „טרייע בירגער“,
 אויסגעפלעגטע פון ציניזם און פון ווייבער (קעץ.
 די לעצטע שוואנגערמעג.)
 דערציילן אים פון קנעכט וואס זאגן זיך פון יאנטעוו אפ
 און מאנען, מאנען
 די רידלען זייערע, די לאמען,
 צו טאן דעם זיבעטן טאג ארבעט, ווייל זיי ווייסן ניט
 (וויינען זיי)
 מיטן יאנטעוו וואס צו טאן. מיטן יאנטעוו וואס
 צו טאן.

די זון ברענט בלאנד די העלע בראנזלענדן פון טאג,
 דער מיילעך טרויערט איבער דער טראגעדיע פון יאנטעוו,
 אין א טאג א זוניקן.
 די אגגעשמרענגטע, האלבאינטימע אדיענצן מיט די בירגער ציען זיך
 ביז שפעט אין נאכט און נאכדעם ערשט
 גייט קיניג שמואל אין זיין ווייסן מיטיקזאל אריין

און זעצט זיך שווייגן.
נאָר דער קאלטער טעלער שמשאָוו שפיגלט אָפּ זיין ליכטיק
גרינעם, קיניגלעכן צאַר.

איבערן יאָמפארביקן טעלער שמשאָוו
שווייגט דער מיילעך.
זיינע פינגער האַלטן ניט קיין לעפל: איירינגלעך,
גליענדיקע איירינגלעך
פון יונגע, בלאַנדע טעכטער.
גלעט דער זילבערנער לעפל די ווייניקע ליפן, די העלזער,
די בליאיקע יונגבריסט, די לייבער,
די לויטערע, רוזיקע לייבער, וואָס שפילן פאַנטאַזויז רושיק אַרום
פון דעם יאָמפארביקן, גאַלדגעזוימטן טעלער שמשאָוו, וואָס מינערט
ניט

נאָר מערט זיך, קוואַלט.
אַריבער און אַריבער, אונטערן ליכט פון
מיילעכס אויגן.
דער ברייטער פאַנעל פון די גאַסן,
דער דימענטשטויב ברעג פון פאַסיפישן יאַם,
דאַם איז דער סימעטרישער גאַלדזווים פון טעלער.
הילכיקער פוגע פון זילעברגעשיר
ברענגט אַרום קלאַנגען פון לויטערע העלזער, האַרמאַנישן מאַכיל
פון

לייבער פון זון
אַפּ פאַנעלן פון גאַלד
אַרום יאַם וואָס איז גרין, אַרום יאַם וואָס
איז שוואַרץ, יאַם וואָס איז
זילבער און בלאַ, וואָס איז רויט,
יאָם וואָס איז פלאַם.
איז דעם קילן, שטילן טעלער שמשאָוו — שטיל ווי
דער קיניג.

צוויי דינע,
געשליפענע קלינגלעך
פון זילבערנע שערן

קושן זיך. קושן
 לייבלעכן זאפט פון בלאַנדהאַריקער יונגקייט.
 קושן זיך. קושן
 רואיקן זונרו
 פון קלאַרער, ווייסהאַריקער כאַכמע.
 אין טונקעלע מינוטן
 וויל דער קיניג רואינירן
 די מאַנאַטאַניקע מלוכע,
 צילט ער מיטן זילבערשער אין זיינע דינע פינגער.
 צושערט,
 צושנייט
 די ווייסע פינגער, ביז
 טראַפנס הייסע קיניג-קאַרמעזין צושפילן זיך
 אָף ליכטיקן מעטאַל.
 נאָר די פינגער בלייבן פינגער אַפן האַנט.
 ווייל שטאַרקער פון דעם קיניגס ווילן איז
 דער זאָפט פון בלאַנדקייט.
 זילבערנע קעפּ צו דער ערד צוגעבויגן
 קוקן אין שפיגלען און שמייכלען צום קיניג:
 נאַאָווע אומאַפּיע בלאַנקט אין די שוואַרצלען,
 דורכן אַפּדאַכט פון פּרישע סימאָנים פון יוגנט
 אָף די האַלב אַפּגעשאַרענע זילבערנע קעפּ.
 ליב איז זיי, די אַלמע.
 דאַס יונגקייט פונם מיילעך.
 ליב איז זיי, די „יונגע“
 דער אינטימער קלונג פון זילבערשער:
 זילבערשער זינגט מאַי,
 זילבערשער זינגט יולי
 אינמיטן פון דעצעמבער.
 יוגנט זיך עלטער,
 בליט איבער זילבער — זילבער אין זון —
 אין דינער, וואַרימער וויבראַציע פון
 באַרביעראַס פינגער, אימאַזשן.

אימאזשן פון קאכצנקיניג האזשן, נאכן פארשפילן זיין מעלוכע, אימאזשן פון אפריל אף ווינטערבאקן.

(א) ווינטערדיקע טרייסט: אין אן אפגעגאלטן נאקן, א פרימיטיווער גלויבן אין א גאלדן גאלמעסער.)

בארביערע זעט פאסטמוכער שערן שאף און שווייגן. שערט בארביערע פרויען און שווייגט דאס שמילע שווייגן פון דעם פאסטמוך.

דער פאסטמוך זעט וואל, זעט פעלד. זעט שטאלווענט, אין קיניג בארביערעס הענט ווערט פרויענקאפ א גלאבוס ווארעמער וואס נעמט ערשט אטעמען. די האר, די לאקן זיינען — יונגע, נאך בלינדע, בלאנדע יונגפרויען. די שער פארשיצט די ברעמען, שנייט די וויעס דורך און קליינע, נאך קילע גאלדזונגען שטראלן ארויס.

זיין גאלדן גאלמעסער פירט גלאט און געדולדיק בארביערע. אבער גאלמעסער ווערט פענול אין די הענט פון קיניג, און מאנסבילשער פאנים — ריזיקע קאנווע. און ראכוועס, ליכטיקע, לויטערע ראכוועס פון נאקעטער פרוי מאלט דער קיניג, מיט פינגער וואס ריידן פון ליבע, מיט אויגן וואס פארבן מיט פארבן פון זוניקע פארבקוואלן.

קיניג שמואל לעבט באנאכט די זון און זיינע לידער דרעמלט ער באטאג.

צווישען די ווייטן פון די בירגער, אף זיין ווייסן טראן. האט א ברענענדיקער טאג זיך פארלייגט אלס ריגל פונם הויף, האבן לאנגע דרעמלענדיקע שאען אנגעצויגן שווערן שלאף מיט אילווארישע כאליימעס.

האט ער געזען שארפע, שמאלע גרינע פייערן הייבן אים אין שעמעך מיט זיין טראן. האט ער געזען רוים

אין פייערן פון נעראנס רוימן ווילן —
 אין פייערן פון פער.
 האט ער געזען נעראנען מיט זיין ברייטער, היילער ברוסט
 אין די דינע ארעמס פון א
 שיינער קורטיוזאנע.
 רויס ברענט, רויס פלאמט
 אין אלע שפיגלען ארום טראן.
 די קורטיוזאנע טאנצט און נעראן שפילט, אינאיינעם
 מיט די פייערן פון רויס.
 ליכטיקע, גאלדענע מעסערס פון טאג שפיון זיך,
 שפיון זיך, שטראלן זיך איין אין די שפיגלען,
 צייכענען האסטיק און שניידן,
 שפאלטן די שפיגלען.
 בראנדיקער ליארעס פון צומישטע זעאוונגען,
 הייסער רויש פון שפיגלגלאז,
 זונען, זונען פאלן,
 אופגעפלאמטע זונען פאלן,
 פאלן צו די פיס דעם קיניג.
 מיט אלע הענט
 האט פרימיטיווער שרעק א כאפ געטאן דעם קיניג,
 דער קיניג פארן קאפ, דער קאפ
 פארן געדאנק: „הילף, וואסער!“
 בארביערא רופט און קיינער קומט ניט, קומט צו זיך
 דער אַנגעשטרענגטער קיניג
 און האפט מען זאל ניט קומען אף זיין רוף.
 ווייל איצטער האט זיין שאַנד זיך אים געשטעלט אין פאַנים,
 דערזעענדיק אין די שפיגלען קלאַר דעם שמייכל,
 די אויגן — דעם קיניג,
 דעם קלוגן קיניג נעראן.
 איז באַרביעראַ צוגעפאלן צו די הייסע שפיגלען און דערפילט זיך
 אין די פריערדיקע הענט,
 האט ער זיך אויסגערויסן און זיך פעסט געזאגט: „זאל ברענען,
 זאל ברענען מיין מעלוכע

אין איין טאָג מיט רוים,
אַרויס אין הויף, צואוואַרפן פייערן אליין
און אוועק זיך שפילן מיטן גראַז.

אין אַ פּריזמאָטישן צירקל
פון פאַרשלאָסענע טעג מיט
אונטערהויטיקע אויגן,
זיצט קיניק שמואל מיט'ן צוונגטן קאַפּ אין
זיינע דינע הענט.
אַ זעאונג קרישמאַל ווערט
זיין קאַפּ אין דער זון.
ליכטיקע פינגער פון וואַרעמע יאָרן
גלעטן מיט פליסיקן גאַלד זיין
צופלאַקערטן קאַפּ.
אין ווייס-שטראַליקן זעאונגקרישמאַל שפילן מיילער,
מיילער פון בליציק-צואוואַרעמטן,
דין אויסגעשליפענעם שטאַל, מיילער פון
גאַלמעסערס הייסע, אַפענע, גרויסע
אויגן, פאַרשלאָפענע
פון פלייסיקע גאַלדענע גאַלמעסערס, וואָס ליגן אָף ווייסן, אין שיידן,
אין הענטלעך פון
וואַרעמען בורשטין, זשעט און קרעם קאַלירן,
געוואַנטע גאַלמעסערס אין שטילע, ליכטיקע קאַלירן מעדיטירן אין
די רואיק ברענענדיקע פייערן פון זייער קיניגס לעצטן ווילן,
מעדיטירן איבער די געדאַנקן פון אויסגעשליפן לעבן און
ציל-פאַרשפילטע שאַרפן
פון זייער קיניג באַרביעראַ.

אַ טאָג, וואָס האָט צואוויקלט זונשפיגלען און פלאַטערדיקע שטראַל-
דעקן
האַט אַרויסגעפירט דעם קיניג פון זיין איזאַלירטן שלאַם, און אים
געבראַכט
צו פעלדער, אונטער הימל — ניט בלאַ ווי אלע זיבן, ניט האַריזאָנטאַל.

און אינאיינעם מיט די בסורעס, דורך די גליענדיקע זונשפיגלען, וואָס קומען נאָר צו קיניג שמואל'ן און באַגילדן אַלע זאָרגן פון זיין לאַנד, האָבן די פּלאַטערדיקע שטרעלדעקן אַנטפלעקט אים צוויי פיגורן. (א) ליכטיק לייב פון לויטער פלייש. אַ וואַרעמער ווילן פון ווייבלעכער וויסקייט.) לאַבוס באַר בורילע מיט דער שענסמער טאַכטער פון זיין אומגעלומפערטער מעדינע. האָבן שווערע שאַטנס אים פאַר-שמעלט די אויגן און אַ בייזער בלאַ האַט זיך אריינגעגאַסן אין זיין לייב. זיין בירגער לאַבוס באַר בורילע איז דער סטוואַל פון ווילדן וואַלד, לאַבוסעס אַרעמס זיינען שמעכיקע באַפּלעקטע רעטעכער, איבער געוואַקסענע, גרויסע רעטעכער מיט רויטהאַר, קריכעדיקן רויטהאַר, וואָס קרייזלט זיך, קרייזלט זיך און רעט, רעט גראַבע רייד, באַשמירט מיט זאַפט פון גלוסטונג, וואָס רינט אים פון די אויגן, ליפן און די סטוואַלפּינגער; גלוסטונג נאָך הייסן פלייש: פון ווייב; פון וואַרשמלעך, אַפן איבערקויבטן שיסל זויערקרויט. (א) סינאַריטאַ מאַריע, מעדיאום פון מיינע זונען. אַ ליבע סינאַריטאַ מאַריע, דיין פרייער נעגלעזשע איז דעם קיניגס וועג צו זיך, צו גאַט. אַ קיינג, סענזיטיווער קיניג שמואל, וואָס שאַרפסטו ניט דעם שאַרף פון גאַלדן גאַלמעסער: די בירגער דיינע לאַבן זיך, בייסן מיט צופוילטע ציין שטיקער הימל לויטערן, דורכגעזונטע פרישקייט יונגלייב, בריסט און בליאונג: מיט פאַרטאַבאַקטע ליפן אין געבאַקטע זיסע בולבעס, אינמיטן מאַרק. אַ סינאַריטאַ סינאַריטאַ מאַריע.) וויי דעם קיניג, ליבע טאַכטער: לאַבוס באַר בורילע שפּילט זיך מיט דיינע זינגנדיקע אַדערן, וואָס זיינען

יונגע, רענטגענישע שטראלן וואָס שפּריצן וואַרעמען
 ראַזעווען זילבער.
 זואַס בליצן, צינדן, בליצן זיך אַריין
 אין דער קיניגלעכער פּריזמע
 וואָס הייסט: שמואל באַרביערס. און, בלענדן ניט און רירן נאָר-
 ניט אַן
 זיין בירגער לאַבוס.

אַמאַל, אַמאַל — האַסמו געהאַט בלאַע,
 ווייכע אויגן און דיין נאַמען איז
 געווען: שולמית.
 האַט אַ הימל זיך געלאָזט דורך רוימען, אופּווכן
 צוויי שטערן נייע,
 זיינען די אויגן דיינע, איצט, די שטערן לאַזורין און גילאַ
 האַט דאָס דיך דערהייבן
 צו מרים מאַגדאַלענאַ.
 אַמאַל האַסמו די אויגן אופּגעפּנט קלוג און לאַנגזאַם,
 זיינען זיי געווען שוואַרצע
 ברענענדיקע מיילער, הינטעשע.
 אַ, אַנטאַניום, אַ, צעזאַר אייביקער, זייט געדאַנקט
 פאַרן טאַם פּון אירע קושן).
 דעמאַלט איז געווען דיין נאַמען קלעאַפּאַטרע.
 היינט ביסמו — שולמית-מרים-קלעאַפּאַטרע —
 מיין בלאַנדע שטובּמיידל; היינט ביסמו סוזאַנע,
 מיין בלאַנד, מיין ליכטיק ווייב.
 היינט באַנאַכט ביסמו, צווישן די זיכעציק
 קאַלירנדיקע לאַמפּן פּון מיין שלאַפּזאַל, די ברוינע סינאַרימאַ,
 די נאַכט-און-וואַלדיקע סינאַרימאַ מאַריע.
 מיט פאַרפּורענע שפּילציג
 האַסמו אין לעבן זיך אַריינגעשפּילט.
 האַסט זיך אַנגעטאַן אין די רייכסטע פאַרבן פּון אַ פּייקלער פּון
 מיבעט
 און שפּילסט פאַר אונז דיין לעבן אויב, דיין לעבן אויב

מיט רוימע רויזן אין די הענט.
מיט רוימע, רוימע רויזן אין די הענט.
בומאפארן שפארן ניט
קיין זילבער, גאלד און פערוישע קאוויאָרן
פאר דיין מאיאָרן טראַט.
פארביקער ווילן פון מאַלער קושט דעם לעבעדיקן שעמער אַרום דיר,
דעקאָראַטיווע פערזן פון פּאַעט
שאַרן זיך באַ דינע פּיס. סימעטרישע פּוסמקייט פון ווערמער
שלינגען
וואַריאַנטן פון דיין פּרויער פאַרם.
איך ווייס נאָר ניט
דיין מאַרגנדיקן נאַמען
אַבער דיין נאַמען איז
דער נאַמען פון מיין נאַט.
און ער איז
דער מאַליסמאַן פון אַלע זונען
וואָס קומען אָן מיטן באַגינגען און ברענגען מיט, ברענגען מיט
דיין ליבן נאַמען.

שמענדיק זינגט דער קיניג.
שמענדיק, שמענדיק זינגט דער קיניג.
און זיין גרעסטע ליד איז נאָר אַ בלייכער שאַטנקלאַנג
פון זיין ליד צו דיר,
פון זיין ליד צו שמילער קיניגלעכער פּרייד
און געטלעכער אַגאַניע.
דער קיניג ווערט אַ יונגער, בלאַנדער אינגל, ווען ער זינגט צו דיר אַ
איך בין דער ווינט,
דער ווינט אין דיין קלייד.
אין דיין שמאַלן פאַלדנקלייד פון ווייסן קרעפּ
בין איך דער זוננוינט.
איך בין דער פאַרב פון די פּרייפּערזיקע אוואַרן אָף דיין ברוסטשאַל'
פון גאַלדענעם
יאַפּאַנעזישן באַטיק.

איך בין דער קילער קרישמאלדעק פון דעם אומעטיקן מיט, וואָס
מולעט זיך צו דיין דינעם,
ווייבן בויך.
איך בין דער בלאַנדער, אופריכטיקער מאַג פון דער זון, וואָס
נעמט דיך אַרום אין
איר קורצן,
וואונדערלעכן שפּיל,
אַרום דיין גליקלעכשיינענדיקן מיט אין
דיין וואַרעמען זאַל.

אַז דו קומסט צו מיר,
טו זיך אָן אין ווייסן
אין שמאַלן, ווייסן סאַמעט און סאַמין קלייד.
היל זיך איין אין רויט, אין רויטן, אין אַ פּרייער, ברייטער,
רויטער הילע,
פון אופגעבליטן פּליוש,
דעקאַריט מיט שמאַלע פּאַסן גרינעם פּומערדוואַרג.
אַ טורבאַן פון זילבער,
זילבער אָפן קאַפּ.

צוויי טראַפּישע זונען זיינען
דיינע בריסט.
דערפאַר איז אַזוי ליכטיק אין
דיין שלאַפּזאַל.
דערפאַר איז אַזוי פּרימאַרגנדיק די סטעליע
איבער דיין זילבערבעט.
דערפאַר איז דער אַפּשאַג אָף דיינע שויבן
פּריזמאַטישער פון אַוונטן.
דערפאַר שפּריצן
פּאַנטאַנענווייז
שמאַלן אַרויס פון מיין ברוסט.
גליט דער רויט פון מיינע יוגנמלעכע ליפּן
מיט וואַרעמע רייד,

מיטן עמעס פון לויטערע בריסם.
צוויי טראַפישע זונען זונען דיינע בריסם.

דיינע בריסם זיינען
די וואַרצלען פון
מיינע ליכטיקע
אומאַפיעס.

מיינע אומאַפיעס זיינען גליענדיקע זונרויזן — זיינען דיינע
לויכטנדיקע בריסם.

וואַרעמע פרייד פון
דיין לויטערן ווילן,
שמילער וויברירן
פון זונהויט,
פון זיידהאַר
פורעמט די פריזמע פון צייטיקן ווערן. איבער דיין זילבערנעם בעם.
די סימעטריע
פון דיינע גראַנדיעזע
לענדן
אַטעמט אין אַ זניקן
זיגזאַג,

דורכן אופשוואונג פון רויט-
גאַלדענער אומאַפיע.
דיין לייב הויכט שמילע מפילעם צו די געטער
וואָס קושן אים מיט הייסע פינגער, דורכן זיידענעם שלאַפּהעמד.
ביסם דער פרישער טייטלבוים,
ביסם דער רויטער רויזנבוים,
ביסם די אופריכטיקע זונפרוי,
ביסם די נאַקעטע לעוואַנע, וואָס קומט אראָפּ צו מיר אין בעם,
ווען מיינ מאַרינע וואַלגערט זיך
מיט לאַבוסן אין שמאַל.
די קוואַליקע יונגברוסט ביסמו פון
מיינ אייביקער קינדהייט.

וויפל זונען צווישן הימל און ערד.

אזויפיל ליבעם צווישן מיר און דיר.
וויפל פרידן אין מיין אינזאלירמן, ראכוועסדיקן שלאָס
אזויפיל אַגאַניע פון ליבע
אין דיינע אויגן,
אין דיינע ליפן
און דיינע היפּטן.
וויפיל צאר אין פּלאַמיקן אַפּגאַנג פון טאַג
אזויפיל ציטערדיקער פּרייד אין דיין הויט.
אזויפיל עקזאַלטימטע מעדיטאַציע אין דיינע גאַלדהאַריקע אייוורים.
וויפיל פאַרבן עס דעקאַריין
מיין ניסן און מיין טאַמען,
אזויפיל כלומען שפּראַצן אַרום דיינע בריסט אַרום.
מיין נאַכטוואַלדיקע סינאַריטאַ מאַריע; סוזאַנע, מיין בלאַנד ווייב.
מיין ווירדע ביסטו, מיין ערד,
מיין פאַרשלאַסענע בעט.

איך בין דיין הימל.
דיין הימל בין איך,
בויג איך זיך צו דיר;
זייג מיך אָן מיט פּרישקייט פון דער ערד.

וויטאַלע שמריכן ווייכן פאַרב רעפּלעקטירן אייוורים וואַרעמע
אַף די זונענדיקע זייגאַרדינען
פון אונזער קרישטאַלענער טעראַסטע.
יוניקער יאַנטעוו גלעט מיט די ווערבּעם
די פאַרבּיקע ווענט.
אינעווייניק יוני,
יוני אַף די ווענט.
יוניקע גאַרדינען, יוני
אין דער ראַזער רויזנוואַרעמקייט
פון זוניקע צוויי לייבער.
די גראַזן בלאַזן שמעקעדיקן יוני דורך די פענצמער,
דעקט זיך איין אונזער טעראַסטע אין אַ בלאַען.

כינעזישן זילבער, און
פון אלע שפיגלען שפראַצן
יאפאנעזישע פיאַלקעס.
כאַנגעגענען זיך זונען איבער אונזער שלאַם, צושטראַלן זיי,
כאַוויקלען זיי די שטאַט
מיטן בלאַען, כינעזישן זילבער.
א, סינאַרימאַ, סינאַרימאַ
מאַריע :

די דערבאַרעמדיקע ערד איז
נאַאיוו און אופריכטיק,
האַט זי צוגעבליט ביז צו די פענצטער פון
דער בלינדער שטאַט.
און מיין ליבע מאַריע שטייט פאַר די קאַלמע ווענט און שטיינטירן
פון דער טויבער שטאַט, וואָס בראַזגעט מיט'ן מויל
א פרימיטיוון פלוידער און הערט גאַרנישט, נאָר דעם
אייגענעם געפילדער און זעט גאַרנישט, נאָר אונטער די אויגן די
הויכע פלנקנבאַקן און פאַטשט זיך, פאַטשט זיך לוסטיק אין
די פעטע היפטן.

אַכט פּריוזמעס האַלטן וואָך איבער דער וועלט.
די גרעסטע פּריוזמע דיך, פילט די שטאַט, נאָר
זעט דיך ניט.
קיט אלע זיבן פּריוזמעס פון דיין קרוין וואַרפסטו פאַרב,
וואַרפסטו ליכט אָף
דער טויב-בלינדער שטאַט,
וואָס האַלט זיך אָן מיט אלע נערווען אָן גאַלדענעם עקעלע
פון איר קליינעכ כאַזער-גאַט, און טאַנצט
מיט ווייב און קינד און זאַקן, טאַנצט
מיט אלע הינט פון שטאַט.
דעם מוילעכס פרייד דיר, מאַריע :
דיין קיניג איז אַ גאַט אָן אַן אידע, ווייל דו ביסט
דער טאַך פון זיין טפילע. (זיי אייביק,
אייביק מיט אים.)

דער קיניג שטייט א נאקעמער, אין העלקייט, פאר דער וועלט,
 זיינען וועלדער זוניקע, זיינען מיכן יוניקע
 רעפלעקסן פון זיין העלן לייב.
 דיין קיניג איז א בוך א נאקעמער, נאר דו ביסט
 זיין עקזאמישע הילע.
 ווייסן עס ניט די, וואס שלאפן פולע נעכט און לופטערן,
 בא וואלוועלע מיטן,
 פארשימלטע געדאנקען פון מויטע ביכער
 וועגן דיר, סינארימא, און דיין קיניג.
 דיין קיניג איז א גייענדיקער אבעליסק וואס שטראלט מיט זילבער,
 איז א לעבעדיקער מאנומענט דער זון.

פריד פון הויטריי, פריד פון ווארעמער באלייבונג,
 פריד פון רעגונג און פריד פון פארפולונג,
 פריד פון שלאפן, פריד פון מיטנאכטיקן אומקער צו דער פרישסטער כאנייאונג:
 זאל די גוטע ערד מיך אופלייזען אין זיך, איך זאל ניט זען ווי
 דער גרויסער וואלקן פון מיין טראגישער מעדינע, לאבוס, שטיקט
 אייך אין זיין האריקער ברוסט.
 אדער לאמיר א גרויסער, אלטער בוים ווערן, און מיט מיין שמילער
 כאכמע און מיין שיינער וואג

ארופפאלן אף אים.
 מיין פריד דיר, מאריע,
 וואס גאט איז מיט מיר
 אין מינע אייגענע שאען, ווען איך שפאציר
 איבערן גרינגאלד פון וועלט.
 ווען איך גרייך דעם אכטן הימל און די ערד
 פרייט זיך אונטער מיר, פלוידערט איר הייסער אטעם
 אינאיינעם מיט מיין מארד. (א) ווייטיק מינער,
 מיין גומער, ברודנער בירגער לאבוס
 הערט קאם דאס סקריפן פון

זיין שווארצן בעט.
לאכום זעט ניט ווייטער פון
זיין קאספידאָר באַם בעט.)

באָ די הויכע, דימענטענע פּאַליוסן פון העלן מאַג
פרעזירט שוין באַרביעראַ די בלאַנדע קעפּ
פון די אפּריל-מאָדעלן.

ביי די הויכע, דימענטענע פּאַליוסן פון יוני
שפּאַצירן מאָדעלן.
מאָדעלן אין זילבער.
מאָדעלן אין ווייסקרעפּ, דראַפּירט אין פּרייע
פּלאַסטישע פּאַלדן פון
מונקעלן גאַלד.

באָ די צוגלימע, דימענטענע פּאַליוסן פון יולי
רעפּעטירט דער פרומער,
נאַקעטער באַלעט פון קיניגס ליבער פּאַולעט
דאָוואַל, וואָס קיינער,
קיינער זעט כּוץ דעם
וואָס לעבט אָף ליכט פון דימענטענע פּאַליוסן.

באָ די שטילע, פּערלדיקע פּאַליוסן פון העלזען
שנורעוון זיך אויס פון קינדהייט ליבע, לויטערע לייבער,
וואַרעמע סיידעס, פּאַרביקע רוימען
פאַר די, וואָס
מיט גאַלדענע בויגנס, מיט זילבערנע פּיילן איילן,
מיט וואַרעמען פּרייד אין די אייווריס,
צו די שטראַלנדיקע בערג,
צו די בליצנדיקע פּאַליוסן
וואָס הייבן, שטייגן דערהייבן זיך
פון די ליכטיקע פּורעמס, קייטלען, רינגלען ארום
באַרביעראַס ווייסן טראַן,

ווען ער פארפומירט די פארשטויכמע קעפ, די שווערע קעפ (א),
 געאיווער קיניג:
 א שווערן קאפ איז
 לייכט צו טראגן.)
 פון זיינע בירגער מיט קרומע אויגן און א שנירלשרונט אינמיטן.
 בא די געשפיצמע, דימענטמענע פאליוסן פון יוני-וולי-זונען זינגען
 בארביערע'ס פים
 די גרויסע פרייד פון אויסזיכט,
 מוזיצירן אימפעט פון געוואגטע וועלטן.
 זיינע יונגע פים בויגן זיך זינגנדיק לידער פרייע צו דער ערד, וואס
 אטעמט, אטעמט האסטיק איין די לידער,
 דעם ווילן פון די יונגע טא-זונען אף די פרישע בריסט
 פון קיניגס לויטערע מאדעלן, וואס זונקן די לייכער
 אין דעם נייען קיניגרייך פון איבערהויך דעהייבענע דימענטמענע
 פאליוסן, —
 דער קיניגרייך פון קלארע אויגן.

קיניג שמואל גייט אלעמאל ארום איבערן שמאט אין בירגערלעכע
 קליידער.

ווייס ניט, זעט ניט קיינער
 אז דער קיניג גייט איבערן שמאט.
 שמאט דערקענט א קיניג לויטן פאנצער, שווערט און גאלדזאק.
 שמאט לייענט ניט קיין טריט, קיין שווינגנדיקע בראכעס און קיין
 הויט,

אונדע ניט קיין אויגן און
 קיין זונען.
 ווייס די שמאט ניט אז איר ערד זינגט
 וויל עס גייט דער קיניג אום
 איבער איר בליענדיקן בויך.
 ווייסן ניט די מעכטער
 אז די שמאט איז איינגערוימט אין ליבע
 פון דעם קיניגס אויגן. (ווייסן ניט —

דארף קיינער ניט וויסן.)
קערן זיך די מעכטער אָפּ פון קיניגס העלן וואונש און גייען נאך
נאך די גרויסע טריט פון שטאַטיונג לאַבוס.
(ד א ר א ק קיינער ניט וויסן.)

קיניג שמואל האָט געיאָרשנט הערמעס' סאַנדאַלן,
טראַגט ער אַ געליכטער
טייערע קאַרעלן, גייט ער אין די פעלדער,
אין די שטאַלן באַקוקן זיינע פערד
אין הערמעס' סאַנדאַלן.
באַ די קאַרנאוואָלן
פון קליינע, יונגע זונען, — אין הערמעס' סאַנדאַלן — וואַלצירט
יונגער מיילעך באַרביעראַ
מיט אַ פרוי אַ מיטער,
צעווישן זיינע יאַנטעוודיקע ליבע שיינקייטן, וואָס ווייסן ניט
פון מיילעכס יוני-ליבע,
פון דעם ווערט פון הערמעס' סאַנדאַלן, פון דעם פאַלן
און דערהייבונג
פון יונגן קיניגמוט, עקסאַטישע געזאַנגען
און לידער פון אַנאַניע
ווען ער קיניגט אָף זיין ווייסן טראַן, צוליב זיי נאָר,
זיי,
זיינע פאַרב-צושפּילטע
בלוט-ליבע שיינקייטן, וואָס ציען איבער קראַנצן
פון לעבעדיקע פונקען, שמיל בליצנדיקע פאַרבן,
איבער אַלע וועגן זילבערנע, די לאַנגע וועגן פון
דעם קיניג'ס טויט דעם ליכטיקן,
וואָס איז דעם מיילעכס קרוינונג אין דעם קיניגרייך פון העלזען.

אין אַלפאַרביקן, געשפּריצטן קרעפּ, אין בלוטענדיקן באַטיק
שפּאַצירט האַפּערדיק דלילה אין דעם רויש פון די צופלאַמטע גאַסן
פון קיניג'ס פרייער, זוניקער מעלובע.
דלילה האָט שטראַלנדיקע, בלאַנדע צעפּ,

דלילה האט שווארצע, גליאיקע לעוואַנעס (וואָס טראַכטן שיינע נעצן)
אין די קלונגע אַקסלען.

דלילה'ס בלומענדיקע קליידער רוישן שמילן פּערזן.

שמילן, רוישנדיקן רייזן. דינע רענונג פון

ערשט צובלימער מיידלשאַפּט.

דער ריז, דער גאָט מיט העלפּאַנטפּים און מויל מיט לייחנשאַפּט, דער
ריז,

שמשון, גייט איר נאָך און קומט אַנטקעגן.

זיינע פּלאַטשיקע, מאַכ-באַכרעממע אויגן זעען ניט דלילה'ס

יונגבריסט,

אין זייערע צושפּראַצמע בליאונגען פון סעקסועלן רייזן.

שמשון זעט: רייפּקייט פאַר באַמאַנונג.

זיינע האַרוואַרצלען זינגען ניט קיין פּרייד-פּון-לוסט לידער

צו די זיידענע סימאָנים פון מיידלשאַפּט.

זיינע האַרוואַרצלען רעוון נאָך ווייכע, שווערע היפּמן,

זיין מויל בעט זיך די פּרייקייט פון גראַבע רייד, זיין לייב און די פּיס

אַטעמען פאַר פּרי גרייטקייט פאַר אַן אַפּשטויס.

שמשון ווייס ניט פון די בסורעס

פון די גראַזן און די בוימער,

שמשון ווייס ניט אַז די זון איז איבער אים און אין דלילה'ן.

שמשון ווייס נאָר פון זיין קייער, וואָס אלע, אלע סוון גלעסן, און

דלילה'ן,

איר איז צוגעטיילט דער גרויסער קאוועד צו

שמילן די קאַפּריזן פון

דעם ברודנעם ריז.

פּאַלק איז — פּאַלק, פּאַדערט פּאַלק פון קיניג,

ער זאַל אופּהענגען דלילה'ן. (אין איר אומקום

וויל דאָס פּאַלק באַהאַלטן

די עקלדיקע זינד פון זיינע ווייבער.)

האַט קיניג שמואל צוגערופן שמשון און דלילה'ן צו אַ רוימן פּאַרנאַכט,

און.

אַזוי געזאַגט: דלילה,

אונזער שענסטער ווילן, אונזער מוט, אונזער קייער — שמשון

איז אונטער דיינע פיס.
דעם מאכטיקסטן קאפ האר פון מיינע בירגער האסטו געשארן מיט
א מעמפער,

אויסגעקארטער שער.
און ער גייט נאך נאך דיר און לעקט דעם ראסט פון אירע קלינגען.
וועל איך, קיניג שמואל בארכיערא, דיר אפשניידן דעם קאפ. עס מוז,
דלילה.

מוז, א קיניג אונטערמעניק זיין זיין פאלק.
גרויס דרך, וואס ביסט זויכע שטארבן
פון א קיניגלעכער האנט.
גרויס דרך, וואס צוליב מיין ווירדע זיגסטו
אין דיין לעצטער רעגע:
איך וועל דעם קאפ דיר אפשניידן מיט מיין גאלדן גאלמעסער,
וואס גאלט נאר קיניגן און פרינצן,
איידער זיי גייען צו די ראנדאוואוס
מיט זייערע געליבטע.

נאר אז דער קיניג האט דעם גאלדן גאלמעסער אין האנט גענומען,
איז פון פלאמיקן פארנאכט א נעם געבארן:
די זון האט זיך צוריק פון מירעווישיד דערהייבן.
אין קילע, שלעפעריקע אונטגלידער האט זיך צוהויכט א באטאגיקער
זומערשיין
און דורך די ווייטע, ברוינגעפארבטע פענצטער פון דער שטאט
בייסלעכעם
האט דערזען דער יונגער מיילעך די פעטע געשמיקטע ווייבער פון
די בירגער
וואס כאפן זיך ארויס פון בעט, פארקויפן פעסלעך הערינג, גאלד
און שמאטעס,
שלינגען זייער קאלטן אַנביים און זיינען מעזאנע זייערע ווייבער
מיטן זעלביקן אימפעט —
די הענט און פענימער אומגעוואשן.
האט דער מיילעך איינגעצויגן זיינע בליקן
און אפגעשמופט פון זיך די שטאט בייסלעכעם,
און וואס ווייטער ער האט אפגעשמופט בייסלעכעם, אלץ גאנעמער

איז געווארן אים — דלילה. האט קיניג שמואל
זיין גאלדן שארף באהאלטן, און א ריין שטיק זון.
איז דער אונט אדוועק זיין גאנג צו נאכמצו און גענומען שאמענען
סימעטריע פון אומעט
אין קאלאסאלן שעטער.
וואס ברייטער עס איז געווארן די שווארצע ראכוועס פון דער נאכט,
אלץ צאנדדיקער איז געווארן דער שווערער קאפ פונם לעבעדיקן
— ספינקס —
שמשון.

קיניג שמואל איז ארויס זיך באדן אין דעם קאלטן זילבער פון
נאכמלעכן יאם.
נאר אז ער האט דערזען זיין פינצטער פאנים וויגן זיך אין דער לעוואנע
וואס איז אף שווארצע זילעברכוואליעס בא זיינע פיס געשוואומען
האט ער זיך
אזוי געזאגט :
מיין לייב ברענגט און איז א ליכט אין דער נאכט,
ווען איך לעב זון און לידער.
נאר מיין וואונדערלעכע האנט האט מיר געצימערט אין דעם גרויסן
פרואוו.
דארף זיך דאס זילבער פון דעם יאם ניט וויקלען אף מיין לייב.
דארף ניט אומשווימען די וויבלעכע לעוואנע אוף און אפ בא מינע
פיס.
אויב דלילה איז א פלעק וויל די פולע שטראף דער קיניג ווייל מיטל-
בעסיק איז
די שיינקייט און די זינד
וואס ברענגט ניט מיט די הארבסטע שטראף.
האט דער פלאס פון זיין ליכטיקן, זינדיקן לייב באליידיקט דער
מעיושעוודיקער דאמע.
נאר מייקעף האט זיין לייב געשווימט מיט געלע פונקען הייסן שרעק
ווען די לעוואנע איז געווען
דלילה'ס שטראלנדיקער רויטער קאפ, וואס ער אליין האט אפשניידן
געזאלט

מיט זיין גאלדן גאלמעסער. מיטן רעפלעקס פון רויטן קאפ אפ
די זילבערנע קארבן פון
איר שמייכלענדיקן פאנים, וויגנדיק זיך און און אפ די שווארצע
זילבערבוואליעס
בא זיינע פיס. צו אים, איר געזאלטן, איר געזאלבטן קיניג-שויעמ.
האט דער קיניג געלייענט ליכטיקן שריפט אפן יאם :
אז ניט פאר דלילה'ס קאפ איז דא דער טויט אין גאלדן גאלמעסער.
אז די שטראף פון גאלדן גאלמעסער איז שארפער פון זיין אוודע.
אז זיין אוודע איז קיין שיינקייט ניט פארן האמא ליבר.
איז דער קיניג טיף אין יאם אריין, וויגנדיק זיך נאך א לעבן.
דעם גאלדן גאלמעסער האט ער אפ העלפט צושפאלטן, אריינגעשניטן
אין דעם פייכטן נאקן פון דער נאכט,
און זיך צוונגען אפן קאל.

אפ מארגן באגינען,
אין א קלויסטער וואו דער צאר פון פרישן ליים פון נייגלויביקע
הענט האט אויסגעקויפט
דאס ביסל געלע קריסטנטום פון אונזערע מענ, און פארקערטע,
קליינע ציילעמלעך פון שטילן גאלד, געגאסן פונם קיניגס גאלדשמידן,
האבן פארנומען די ערטער פון אלטע לעגענדעס און הילצערנע
קרייצן,
האט דער קיניג אליין געלייענט א קורצן דעקרעט פאר דעם צאר פון
די לידיקע ערטער פון צוכורעוומע געמשקעם, פאר זיינע נאענטע
פרינצן

און די אייגענע, גאלדענע ציילעמלעך :
זאל מען בויען בעדער און טאנצזאלן פון קרישמאל פאר
דער לויטערער דלילה'ן.
ער דערלויבט צו טראכטן אז דלילה איז דעם קיניג'ס ווייב.
אז שמשון, אויב ער וויל, קאן זיין דער פרינץ פון זיינע ווייסע פערד.
ווייל, עפשער, היט אונז גאט, אמאל, וועט נאך מוזן קיניגן דער פרינץ
פון קיניגלעכע פערד.

ווען נאך א נייער טאג האט זיך דורכגעשארט די קילע, שאמנדיקע
ווענט

פון די באגינענדיקע מאָלן, זיך דערהייבנדיק
אַריבער שפיצן בערג און אויסגעגאַסן איבער יעדן באַרג אַ
הייסן עמער גאַלד.
האַט זיך אָפּגעהייבן פון זיין בעט, אַ זילבערפרישער,
קיניג שמואל.
די קרישמאַלענע ווענט פון זיין שלאָפזאַל האָבן געזונגען רעפלעקס
פון נעכטיקער נאַכט.
די ליבע פון זיין פאַנים האָט געזוכט שפורן
פון נאַכטיקער זינד.
נאַר ניט די זון אין די קרישמאַלווענט,
ניט דער קרישמאַל אין קיניגס האַרץ, ניט דער קיניג אין
זיין נאַכט
האַבן געפונען געלע פלעקן אָפּן
נעכטיקן מעסלעס.
געפונען האָט דער קיניג שטראַלן פון אַ דינעם כיון אונטער אַ
ברענענדיקער קרוין
מיט אַ גליענדיקן ציילעמל אין זון.
געפונען האָט דער קיניג וויברירנדיקע ריטואַלן פון צוויי קיניגלעכע
לייבער
אין דער געלייטערטער וויסקייט פון אַ זוינעס בעט.
— אַז דלילה איז קיין זוינע ניט,
אַז זי שלאָפט נאַר מיט אַ פרינץ.
אַז פלעקיק איז דאָס זינד פון נאַבלויפן נאָך הויזווייבער פאַרשלאָפענע,
וואָס ווייסן ניט
וואָס נעמען ניט וואָס פעלט זיי;
וואָס וואָגן זיך אַ בלייכן כאַלעם וועגן מוסאַמאַטן,
אַ קלייען-העלד פון ביליקע נאַוועלן, ליגנדיק פאַסיוו און ביטלדיק
אונטער דער וואַרעמקייט פון לאַבוס באַר בורילעס בויך.
האַט קיניג שמואל גענומען זיין גאַנצע פרייד און איז אַוועק צו
דלילה'ן,
ווינשן איר גוטמאַרנן.

יונגער סאַפּאַלק,
אין הערמעס' סאַנדאַלן.

שפילט אף זיין זילבערנער לירע.
 נאקעמע טענער פון פרייד.
 נאקעמע פארבן פון קיניגלעכער הילע, נאקעמע פרייקייט פון גארמנס,
 פון בליאונג,
 פון אפענע ליליעס, הייליקע נאקעסקייט
 פון אופריכטיק בלוט.
 ליגט א נאקעמע דלילה
 אף איר אַנגעטרויטער זאפע,
 אין שפילנדיקע שאַטנס
 פון זוניקע באַטיקן.
 די לירע לענט אף אירע ווייכע פים, סאַפּאָלק'ס הייסער קאַפּ
 אין איר נאקעטן שוים.
 אירע בריסט כאַנפענען זיך צו זיין פאַנים, די זון
 באַלויכט אירע בריסט, אירע ליפן,
 פאַלט אין איר שוים, אף סאַפּאָלק'ס קאַפּ און אף
 דער לירע.
 און די זון האַט גערעט צו דעם יונגן סאַפּאָלקען: לאַז דיין
 זילעברלירע באַ דלילה'ן ווייל בייסלעכעס דאַרף
 טרומייט און פויק.
 אונטער דלילה'ס קאַפּ ליגן לידער פון פּערזישע פאַעטן, שעקספיר'ס
 סאַנעטן,
 טריאַלעטן פון
 דער בלאַער כינע און
 אַ באַנד פון זוויליאַס בליק.
 באַ די ווייבער פון בייסלעכעס ליגן אונטער די קישנס קאַלמע מיטלען
 פאַר דער
 זוניקער,
 לויטערער
 פרייד פון באַמאַונג.
 די ווייבער פון בייסלעכעס שלאַפן אין דיקע, פלאַנעלענע העמדער,
 דלילה שלאַפט אין זיידנס.
 די ווייבער פון בייסלעכעס כראַפען דורך די נעכט און כאַלעמען,
 אין פולן שלאַף,
 וועגן דעם פעטן קאַצעוו מיט די פולע אויגן,

דלילה'ס דינע פים דערציילן
 דעם קאלטן דיל פון איר פינצטערן שלאפזאל, שאען. שאען לאנג
 דעם טרויער
 איבער נעכט מיטן פינצטערן, אן בלאנדלאַקנדיקן שמשונען.
 דלילה'ס דילן ווערן שווער ביון מאַרגן פונם טרויער וואָס הויערמ
 צווישן ווייטן שלאָף און אירע נאַנטע אויגן. לאַז,
 סאַפּאַקל,
 לאַז דיין זילבערלירע
 באַ דלילה'ן.
 און וויפל זון עס איז געווען אין זאל, אזויפיל ליבע האָט יונגער סאַפּאַקל
 אריינגעקושט אין
 דלילה'ס ריינעם, ליכטיקן לייב.

באַ אַ ווייסן מירמלטישיל, לעבן קיניגס טראַן
 זיצט דלילה.
 דלילה מאַנקורט די נעגל פון
 בורילע'ס באַנדע.
 יעדער אַפערט איר אַ טאַלער, אַ פאַר גראַשן טרינקגעלט פאַר
 פאַלירן ברודנע צוויי גאַנג נעגל,
 אַ האַלבן טוצן גאַסשמיכלס און אַ ווינקל שמאַלן בעמ. (מעג זיין אַן
 אַ ווייסן ליילעך. אַן —.)
 נאָר דלילה איז געשלאָפן מיט אַ ספינקס,
 ווייס זי ווי צו שווייגן קלוג.
 דלילה שווייגט.
 דלילה צאַלט.
 באַם ווייסן מירמלטישיל צאַלט דלילה
 מיט פולער, פרומער פרייקייט פון דער פרוי, דעם סכאַר
 פאַר אירע זינד מיט שמשונען:
 פאַרן אַפּשניידן די בלאַנדע קלאַנגען פון זיין הימלדיקן קאַפּ מיט טעמפּ,
 מיט ראַסט פון אייזן און
 פאַר שלאָפן מיטן שוואַרצן ספינקס וואָס זי
 האָט אויסגעטאַן פון גאַט און ליד און וויל ניט מער — און קאַן שוין
 מער ניט —

זינגען
צום לייב און לייד פון ווייב, צו דער פרעמדער זויגע
וואָס ווערט זיין נאָענט ווייב.
באַם ווייסן מירמלטישל אין קיניגרייך פון שמואל באַרכיערע
צאָלט די יונגע זויגע.
דלילה צאָלט פון פולער האַנט — צוגלייך מיט קיניג שמואל'ן.

איבער דער ראַכוועס פון
רויטע רואינעס וועט
זיך לאָזן דער קיניג אין
רויטרויטע מידבאַריעס אַוועק.

ראַכוועס פון
רויטע רואינעס איז
רויטע אַגאַניע פאַרן קיניג, ווייל
אונזער נייער קראַך בייסלעכעס איז
נאָך ניט קיין רויטע, רויכערדיקע כורווע.

מיטגיין וועלן נאָר די פרינצן,
סינאַריטאַ מאַריע וועט מיטגיין, סוזאַנע און
דלילה.
ווייל די טעכטער פון בייסלעכעס האָבן שווערע פיס,
האַבן מירע טרעמן אין
דעם רויטן, הייסן גאַלדזאַמד פון
פרייפערזיקע מידבאַריעס. די טעכטער פון בייסלעכעס
לייענען קיין לידער ניט און ווייסן ניט
די קונסט פון ליבע.
קאַנען זיי ניט זינגען
דאָס ערשמע ליד פון רויטע,
גאַלדענע,
פרייפערזיקע מידבאַריעס.

איבערגעגליט
האַבן

די קופערשרויפן פון א זון
און זיך צושאמן.
האָבן געוואָנטע, רייפֿע זונפלאַמשראַלן געקרייציקט די לעוואָנע.
האָבן געוויקסיקע יונגען זיך צואוויינט מיט קינדערקעלכלעד, נאָך
די בלייכבלאָע כאַלוימעס, וואָס
די פרייע זונשווערמן האָבן געקרייציקט
אינמיטן נאַכט.
אַלטע הויפטאַמעס, וואָס בלייבן זיצן, שלאָפן איין אין שפעטער
ליידוקייט פון

גרויסע קינאַטעמפלען, וואוהין
זיי קומען גאַנווענען וואַרעמקייט פון פרעמדע פרויענפנים,
האַט די קאַלטע שרעק פון נייען קרייצצוג אַנגעכאַפט באַ די צימער-
דיגע פנים, די טעכטער.
האָבן צובראַכן זייער טאַנץ — אין טאַקט פון קינדלאַקן, פרייפאַנען און
בלעכקווערט — און, מיטן פאַלק, מיט
לאַבוס באַר בורילעס באַנדע
געלאַזט זיך איבערן ראַכמאַנעסדיקן לאַנד
אַפּזוכן דעם קיניג.
נאָר פון די, וואָס
פילן ניט אַף זיך קיין זון באַנאַכט, פון
די, וואָס
האָבן מיירע פאַרן קרייצצוג פון לעוואָנעס
דאַרף זיך אַ קיניג ניט באַהאַלטן.
אַלע זונען זיינען דאָ, און
נייסמעטרישע, נייריטמישע לעוואָנעס, די פרינצן, סינאַריטאַ מאַריע
און,
אַליין, אַליין — דער קיניג.

קיניג שמואל איז אַ זייל אַ גליאַיקער אין קיניגרייך פון שוואַרץ,
זיי פויזן אום אים זוכנדיק.
וואַלטן זיי כאַטש קומען ווי שטילע, געלאַסענע דאַרפמענטשן אין
ווייסע העמדער און
אין רויטן צאַרן, אין ערלעכן, גליאַיקן צאַרן וואָס וואַלט זיך מיט ליבע,
פאַרדרום און

געהעריקער ווירדע געצויגן
איבער די פולע, זינגענדיקע בערד און העמדער.
האָבן זיי זיך אויסגעלייגט אין שוים פון יאָם, געקניט, געוויינט:
„מאַמע,

די לעוואָנע, די בלייכע, די בלאַע לעוואָנע.“
וואַלטן זיי כאַטש בעמל: מאַמע. מ א ט ע .

קיניג שמואל איז רעפלעקס פון
עקזאָטישע ליכטיקייטן,
זיי זוכן אַ קיניג מיט אַ גאַלמעסער.

קיניג שמואל איז אַ פּריש, שטיק ערד, שפּראַצן
גראַזן, שפּראַצן
בליאונגען פון
נייע פּאַרבן.

פּויון זיי איבער זיין לייב — אים זוכנדיק.
פעלדיקע לויטערקייט ווייזט ניט,
ערדישע זאַפּטיקייט זאָגט ניט
אין וואַסערן בייט איז דער קיניג.
פּרישער, דורכזיכטיקער לייב פון לויטערן ערד איז
מונקעלע מיסטעריע.

רופן זיי אַן שאַטנס
די צייכנס פון דעם קיניג'ס דינע פינגער אַפּן
אופגעבליטן הויט פון ערד.
אַפּן געבעט פון פּויונדיקע קני, פון
פאַרכאַלעשמע, הילפלאַזע, רויטלאַזע, קושלאַזע ליפּן
האַט דער קיניג געענטפּערט:
אַלץ וואָס שטאַרבט אין מיר, קאָן נאָר אין מיר צוריק
געבאָרן ווערן.

עס קומט צוריק צום לעבן
מיין ווילן דער צוכראַכענער, און איר — קאַנט גיין אין יאָם.
אין יאָם, מיט די פּיס, מיט די שיך וואָס
טרעטן איבער גראַזן און
שפּירן ניט דעם גרינעם אַמעס און קענען ניט די שפּראַך פון

דינעם, גרינעם לעבן.
איך בין קיניג, אז איך וויל קאן איך אויסגיין אף אייך
דעם יאם, נאָר, איר וועט דאָך ניט קאָנען שאַצן אייער
לעצטע, גוטע באַד.
דער יאם האָט געקושט דעם קיניג'ס בעגאָדים פון
פאַרביקע זיידנס, נאָר
זיי,
זיי האָבן אומגעפויזעט נידעריקער נאָך, ווי ס'וואַלט אַ וואָרט דאָ ניט
געפאַלן. האָט
דער קיניג געזאָגט:
איך בין פאַרשנורעוועט אין וואונדערלאַכן פּריזמע, אין פּרייע
פּריזמעשנורן פון

מיליאָנען שטראַלנדיקע לעבנס
מיט וועלכע עס ווערט מיין האַרץ אַנטבונדן באַם
ערשטן אופשוואונג פונם יונגן הימל וואָס מיינע צארטע פינגער האָבן
אויסגעשליפן איבער מיר.
איר דאַרפט ניט קיין באַד. מע דאַרף אייך ניט רייניקן. מע טאָר
אייך ניט

הייליקן.
מע טאָר אייך ניט לערנען גאָט'ס נאָמען.
פאַרנעמט אייך אַפן באַרג,
נעמט מיט דאָס גאַנצע לאַנד און, דינגט אייך אַן כאַיאָלעם:
זיי זאָלן אופרייסן דעם באַרג. וויל איך קום
קיניגן צוריק, אָן מיין גאַלדן גאַלמעסער און צו אַ פאַלק
וואָס איז נאָך ניט.

אַן אַ גאַלמעסער — אַ קיניג — איז זיך דאָס פאַלק
צולאָפן.
האָט דער קיניג דעם יאָם אַרומגענומען, האָט דער יאָם זיך אין די
אַרעמס אים געוואָרפן.
האָט דער קיניג געקושט זיינע וואַסערן מיט עקסטאָטישער,
אינגלשער ליבע און.

געוואָרפֿן פֿאַליעס וואַרעמען פֿרייד איבערן
גאַנצן יאָר.

זיידענע זונבײַטשן
שמייסן דעם קיניג איבער
זיין ווייסן ברוסט און פֿאַנים
אופגעלויכטן פֿון לעוואַנעדיקער מילדקייט פֿון פֿרישער, לייכטער
נאַכט.
איצטער ווילן קיניג'ס אייוורים שלאָפֿן, זיך איינוויקלען אין זון,
שמייען שוין די מאַדנע בירגער כאַ

די טויערן פֿון הויף
שרייען וועגן זייער ליבע און מאַטאַנעס וואָס
זיי טראָגן פֿאַרן גוטן קיניג. זייער ליבע וואָס איז שאַטן, סאַם
און שוואַרצער כאַלעם
אין קיניגס שווערן שלאָפֿן.
אַף די גאַסן פֿון זיין טראַגישער מעלוכע צומיילט דער קיניג די
מאַטאַנעס
צו די שפּילנדיקע קינדער און לאַזט דער שאַרפֿער גייציקייט קאַרבן
מיפֿן צאַרן אין

די פענימער פֿון ברודנע שנאַרערס
וואָס האַבן מוירע פֿאַרן ליכט פֿון וואַסער. אַך,
די אַרגיע פֿון ברודנע הענט וואָס טוען זיך אַ וואַרף נאָך גראַשענע
מאַטבייעס

איבער סאַקאַנעסדיקע גאַסן,
מיטן לעבן אין קאַז.
מיט שמעכעדיקע אויגן אַף דער שמילער, ליבער ערד — צי האַט
זי ניט באַהאַלטן
אַ פֿאַרקלימע מאַטבייע.

לויב פֿאַר
דער שמילער מינוט.
לויב פֿאַר דער ראַכוועס פֿון וויסקייט אין זילבערנעם בעט.

לויב פאר דער ראכעוועס פון גרויסשטאָט, פון גרינדאָרף, פון גלויבן,
פון גראָז,

ראכעוועס פון גלאָז.
ראכעוועס פון שטילקייט, פון שווייגן, ראכעוועס
פון איזאלירטן טאָל און באַרג.
ראכעוועס פון יאָם, פון עקזאלטירטן פלאַם פון
רוימנאָלדיקע מיזרעכדיקע טעג.
ראכעוועס פון גרינעם, פעלדיקן אומעט פון יוניקע באַטאָגן.
יוניקע באַטאָגן טראָגן פולע הויפנס גאַלד צום קיניגס טיר.
נאַר פון די קעפּ דער שטויב, דער זוּויר האָט
אַנגעבראַקעט קיניגס טיר
קערן זיך צוריק די יוניקע באַטאָגן
מיטן אָפּשיין פון באַרביעראָם צאַר אָף די העלע פענימער.
מיט די הויפנס גליענדיקן גאַלד, וואָס מינערט
אַפן וועג צוריק, מינערט,
וואָס ווייטער פון דעם קיניג, טונקלט,
טונקלט
ביז די יוניקע באַטאָגן האָבן
מער ניט וואָס צוריק צו טראָגן. פאלן זיי,
פאַרשעמטע,
אַף די גרויסע שוואַרצע קישנס פון
סאַפּידיעשדיקע נעכט.
באַרביעראָ זיצט אין וויסן טראָגן, זשאַנגלירן ארום אים מיט זונען,
זשאַנגלירן מיט
רויטבלומענדיקע בערג, מיט שנייאיקע זונאַבעליסקן, מיט פאַלמען מיט
גלאַבוסראַקעטן זשאַנגלירן, שפילן
דרייהונדערטפּינפּאָונזעכציק העלע פרינצן
אין דינע זונהעמדלעך פון אומעטיקן גאַלד.
אין אַזיינע שאַען זיצט דער קיניג און האָט מירע פאַר
אַ גאַסיקן גוטמאַרגן, וואָס
קאָן פאַרשאַטענען אַ יוניקן באַטאָג,
פאַרוואַכיקן דעם יאַנטעוון פון דרייהונדערטפּינפּאָונזעכציק זוניקע
רעפלעקסן,

פארבליבענע מיט קיניג שמואל'ן, פון די העלע פרינצן מיט
די פולע הויפנס גליענדיקע שאַען.
פון די יוניקע באטאָגן אין
די זונהמדלעך פון אומעטיקן גאַלד.
לעבט דער קיניג הינטער ווענט פון
זיינע שענסטע מעג. נאַר
עס נעמען אָף די ביימער פון זיין סאַד, די וועלדער פון זיין לאַנד
דעם יאַנטעוו פון
די יוניקע באטאָגן.
עס אַטעמען פאַר אים די טאַפּאַלעס און פאַלמעס איין דעם זאַפט פון
פרישע, רייפּע מעג.

אַף די קרישטאַלענע וועטרינעס פונם ווייסן וואַרטזאַל
גליען זונען אים די כסורע פון
אַ קומענדיקן יאַנטעוו.
דער העלער וואַקסדיל פונם וואַרטזאַל זינגט זיך אים דעם קיניגס
פריערדיקן לאַנגווייל, איצטער.

איצטער איז דער קיניג אין
דעם פּריומע פון וועטרינעס.
איצטער איז דעם קיניגס ליכטיקער עקסטאַז
באַ די פיס פון אַנזאַגער פון יאַנטעוו.
איצטער ווייס שוין ניט דער קיניג אַז
אַ שווערן קאַפּ איז לייכט צו טראָגן : אַלע, אַלע קעפּ
וועט אַליין דער קיניג זאַלבו, אַלע,
אַלע קעפּ — צוליבן
אַנקומען פון יאַנטעוו.
נאַר אינמיטן וואַנדערלעכן שפּיל פון כסורעס אַף די הייסע,
ליכטיקע וועטרינעס, מוז
דער קיניג נעמען ריידן שלעכטס אַף זיך — פון טיפּוואַרצלדיקן
ווייטיק און

געהענעמדיקן אַנגסט, פון שטילן,
איינגעפרעסטן צאַרן און דערנידעריקטן כּיין פון

יאַנטעוודיקער גאַווע : „א.
 בלינדער בלוד,
 דו. נאַרישער, זע נאַר, זע די ווייבער.
 די ווייבער קומען אָן מיט פולע קערב פונם ערעוויאַנטעוודיקן מאַרק.
 אַפן קויב פון יעדן קאַרב — אַ
 מאַגער בינטל בלומען.
 בלומען — בלומען פון פאַפיר,
 פון שרייאַיקן קאַליר.
 אַ, דער טרוקענער געשריי פון
 בינטלאַך פאַפירענע בלומען.
 די ווייבער, די ווייבער קומען מיט טרוקענע, פאַפירענע בלומען
 באַגעגענען דעם יאַנטעווי.

די פרויען.“
 דעם קיניג'ס דינע הענט האָבן זיך אופגעהייבן, האָבן זיך די שווערע,
 גרינע שמאַרן איבער
 זיינע ליכטיקע וועטרינעס געצויגן אַראָפּ,
 געפאַלן אַראָפּ, אַראָפּ — — —
 מיט'ן איילבערטאָייל וועט דער קיניג זאַלבן
 זיינע ווייסע קעיין.
 מיט די געזאַלכטע ווייסע קעיין וועט קיניג שמואל
 אופנעמען די כסורעס, און, דעם יאַנטעווי, דעם יאַנטעווי וועט ער
 אויסזינגן פאַר זיי, פאַר
 דער לייכטער, הויכער, גרינער, ביימערדיקער ראַכועס פון זיין סאַד.
 פאַרן ליכטיקן וואונדער פון פרייע פרימאַרגנס וועט
 דער קיניג אויסלייכטן,
 וועט דער קיניג אויסלעבן
 זיין יאַנטעווי ;
 וועט דער קיניג זינגען זיינע לידער און די לידער פון
 די באַלנדע פרינצן.

שמענדיק, גרינען אונטער גאַלדענעם עקוואַדאַר פרוכפערדיקע
 בושן זאַפאַדילן,
 שמענדיק, שמענדיק זינגט דעם קיניגס ווילן.

זינגט אין זילבערשער, אין גאלמעסער,
אין שארפן, גאלדן גאלמעסער.
אין ווייסן ווארטזאל, אין כינעזישער אַמעליע, איבערן שווארצן ברויט
און קאלטן שמשאוו,
אין זיין ווייסן זילבערבעט און אין
א קליין,
אַרעם שטיבל פון
א גרויסן מענטשן.

איבער די זילבערנע באריערן מיט ווייסע באַלוסטראַדן
פון די פעלדער וואָס געהערן צו
ער בלאַנדער כעוורע פרינצן
שטייגן און גליענדיק
גאלדענע לייטערס.
שמאַלע שטייגן פון ווייסכייז און פערל, טרעפ
ברייטע געהאַמערטע טרעפ פון
צופלאַקערטן קופער.
עקזאַלטירטער אימפעט רייט אַרום אַף אַ ליכטיקן זעבראַ
מיט הונדערט דינע, פלינקע פיס.

הינטער די פעלדער — ליכטיקע יאַמען.
ליכטיקע יאַמען — ליכטיקע מעג.
ניטאָ מער קיין צאַמען פאַרן ליכטיקן זעבראַ.
צום ליכטיקן וועג
פון ליכטיקע יאַמען — ליכטיקע מעג.

עס ציטערן די דינע זונפאַרטירן פונם מאַרגנדיקן טאַג.
די קאַלאַסאַלע זילבערוואַג פון
ליכט און שאַטן
ראַנגלט זיך מיט ביידע אין
די פלאַכע, ברייטע שאַלן. אַ פינטל פאַרב אַ
העלער שאַטן, אַליץ אין יעדערן און
יעדער אַליץ

רייסט זיך אף זיין שטייגער מאַלן
דעם קומענדיקן טאָג.

דער קיניג, אין זיין סאַד,
באַגלייט די יוני-וולי זונען, אַף די שמילע וועגן פון
סאַפּזומערדיקן רוימן, מאַמן גאַלד.
געמט און די רואיקע סעפטעמבערוונען און
די צייטיקייט פון פּרוכטסאַד.
די רייפּע, פולע פאַרבן פון עפל, מאַלינעס און קאַרשן.
זיינע פּערד און בירגער אַף פּרעמדע הענט מיט טעמפע גאַלמעסערס
און פּוילן שמרוי אין

קאַרעטעס און שטאַלן,
בלייבט דער קיניג הינטער די פּאַלירטע קופּערטויערן פון סאַד. (דאַס
פּאַלק רעט, רעוועט, פליסטערט און
פּיליסטערט.
אַלע ריידן וועגן טאָג פון העלער אינאַלירונג. אַלע שרייען אַפּן
העלן, העלסטן טאָג.)

אויסגעלייזט פון זונטיקדיקע פּריסטער וואָס פּרעפּלען איבער
גוטבאַצאַלמן פּורימשפּיל און

גאַט, וואָס איז זיי פּרעמד,
הענגט און דער קיניג זיין ברייטע, פאַרביקע רעגאַליע אַף די צוונגע
עפּלביימער,

בלייבט אין לייכטן, ווייסן זייד און
זומערדיקע ווינטלאַך.
מיט פּולן אַטעם פון ליכטיקן לייב טרינקט דער קיניג דעם
ליכטיקן, פליסיקן,
זאַפּטיקן, זוניקן פאַרב פון דער ערד. לאַזט זיך אַוועק איבערן
ראַכטוועסדיקן סאַד פון אופּגעגלימע זונען, זיך פּרייענדיק
מיט יעדן שמעקעלע און צווייגל, וואָס לעצטע שעפּעדיקע זומערן
האַבן אופּגעשפּראַצט

וואָס,

וואָס איז שענער אין סאַד:

די בוימער מיט הייסע, פּרוילעכע קאַרשן צי זייער

באגעראלעכער, זוניקער אפשפיל
אפן קיניג'ס ווייסן זידנהעמד?

וואָס, וואָס איז פרייער אין סאָד:
דער ליכטיקער אַגרעס — קרישמאַל אין דער זון — צי די ווייסע,
ווייסע איינוואַקייט דעם קיניגס, מיטן שמראַליקן צאר און לויכט פון
אינאַלירונג אָפּ זיין פאַנים?

זיינען זאפטיקער די פאַמידאַרן, צי
די אוואַרן פון
דעם זוננוינטזינגנדיקן סאָד?

זיינען גלומיקער די רוימע, הייסע קוסמעס וויינפערלעך, צי די
קארעלן
אָפּ הייסע, באַגעריקע טראַפישע בריסמ, —
אין שטיל-פלאַטעריקע, ווייסע, לייזונטענע ביידלעך אין
יוני-יוליקע מיךבאַדריעס?
אַ, פאַרבוקער שאַטנשפיל פון פרוכפערדיקן רויט.
אַ, זוניקע שעפע פון רוימע קוסמעס רויט אין
טרילאַן מיניאַטורן רויט.

אַן ערלעכער קיניג איז
אַלעמאַל — פריניץ,
די קרוין וואָס אים קומט,
שענקט ער אַוועק פאַר די ווייסע קיאַסקן פון אַלמע אַנטיקן,
באַם ברעג פון

אַ גוירישער שטאַט,
וואו עס קומען די רייכע באַוואוינער צו קויפן זיך קאַוועד פון
אוראַלמן שימל, און, קרוינען פון
פסעוודאַ-קיניגלעכע אינקאַגניטאַס.
אַן ערלעכער קיניג איז
זיין מעלוכע. איז אייביקער קרוינפריניץ.

אין דער בליאונג פון קיניג שמואל בארכיערעם סאָד, שפּאַצירן
בלאָנדע פּרינצן.

רייפן ביימער, אַגרעסן, קאַרשן.
רייפן וואַרצלען, זונען, זונען רייפן זיך —
יונגע, בלאָנדע פּרינצן.

(אַדעליקע כאַווייריס :
זאַל קיינער ניט פאַרשן אונזער אומעט. נאָר,
זאַל מיין ווילן זיין דער ווילן פון מיין האַר, אַז
נאָר אַ פּרינץ מעג
טרעטן אַף דער גומער ערד.)

איבערן מאַטברוינעם אומעם, וואָס האָט זיך אופּגעהויבן איבערן קיניג,
איבער די כאַווייריס, שלאָס און שמאַט און סאָד, פון
זיינע שטומע רייד.

האַבן זיך ראַשיק צושפּילט פּלאַמענדיקע כּריזאַפּראַוזן-פּאַכערס פון
דעם נעם, וואָס
רופט זיך : נאָרדליכט.

האַבן זיך אַראַפּגעלאָזט איבערן שמאַט פּאַרדינטע קראַכקרוינען,
געקרוינט די שמאַט מיט

גרינגאַלדענע קופּאַלן.

האַט דער מיילעך אופּגעהויבן זיינע פּאַרליכטע הענט צו די
קאַרשנביימער,

האַבן אופּגעפינקלט קליינע זונען פון

שמילן בראַנז מיט

באַהאַלמענעם ליכט.

אַ זון אין יעדן, יעדן קאַרש. אין יעדן שפיציפּינגער (בליענדיקע קאַרשן
ווייסן די

קאַפּריזן פון

קיניגלעכע פינגער אין דער זון.)

האַט די רויט-אַלד-בראַנזענע פּרייד פון קאַרשנזונען אַוועקגעפירט
דעם קיניג איבערן סאָד, וואָס

זינגט לידער פון ביימער, פון עפּלדיקע פאַרבן און

לויטערע פּרינצן.

בארביערע זינגט און
מיט אים
זינגען קאלמע, אלייניקע, אין ווינקלען אפגעכייטע ביימער
דאס ליד פון
ת. ליוויק :

שוואַט. נאכט און וואַלד.
א בלייכע, א העלע געשמאלט
שטייגט אהן פון א שנייאיקן פאלד.

ארויס, און זיך טייקעף צושטראַלט.

געשלאָסן א גאלד בונט
מיט שנייאיקן לאַנד,
מיט הימל, מיט אַפגרונט,
שנייזון און פראַסטיקן בראַנד.

טענער פון קילע לעוואַנעס
און ברומען פון האַריקע כאַיעס.
ליבע אין רוימע סאַקאַנעס
און מערדערס האַוואַיעס.

שוואַטיקער הימל — זיין אייביקער שפיגל.
פראַסבלומען בליען אין זוניקן מאַי.
דער שפיגל אַנטפלעקט א פאַרראַסטעמן ריגל
אַף וועגן געגארטע, פאַרבריטע פון בליי.

שלעסער און ריגלען אַף טירן וואָס פירן
צום סאָד פון די ווייטסטע מאַרשרומן,
וואו מיט דרייאיקן גאַרנישט אינאיינעם זשאַנגלירן
מעשיכים, יישום און ברומן.

ארויס, און זיך טייקעף צושטראַלט,
אין בונטן זוניקן אומעט.
צושטראַלט און אוועק,

וואו א לעבעדיקער קאפ איז געשוואומען.
וואו ס'האט געשלאגן דער אדער פון פינצטערן גוואר.
אף אייביק פארנומען דעם לאשן פון שמומען
ליימענעם אומעט און צאר.
ליימענעם שרעק.
אף אייביק.

דורך דרייצנטווייזנט ריגלען
פון אויסגעשלייפטן שמאל.
דרינגט און שפארט זיך מיטאמאל,
שנייט זיך, שטראלט
פארקילטער, הייסער בליאסק
פון זוניקן אומקום.

דורך דרייצנטווייזנטפאכיקער אקשאנעס,
אקשאנעס פון שמאל
אין שארפן, אומקומיקן קאל
ווארנט דער ציטער פון לעצטגעזאגטע ווערטער
דעם יעסאד פון דער וועלט.

שוואטיקער שמאל.
ליימיקע,
איימיקע קעלט.

בארביערע זינגט און
מיט אים
זינגען ווייכע, זאפטיקע בלעטער, פארליכט אין די ווינטלעך
דאס ליד פון
מאני לייב :

באס שטילן שיין פון לאממערנעס
האט די וועלט צולאזן אירע ברוינע צעפ.
א באמאגנדיקער, העלער שאמן
לויכט זיך אויס אין שווארצן סמעפ.

דער שלאָף פאַרוויקלט זיך אין ווייסן,
וויקלען זיך די שמעט אין ווייסן און אין שלאָף.
רוען זיכערע די שמעט : מיטן באַנינען
אין ווייסקייט לייזט זיך און דער סאַף.

ווי לייכט און ווי שמיל עם פאַרלעשט זיך
דער אופגאַנג פון איינמאַניקער זון.
מיטן אומעט פון טונקעלע שטראַלן
ווערט זי דערשלונגען פון גראַען קאַרשון.

אַז עם לעשט זיך דאָס באַמאַנדיקע לייכט,
ווייל איך דאָס שאַרפע לייכט פון שוואַרצן סאַם.
זאַל שוואַרצע לייכט, אַבי נאָר לייכט
אופלויכטן מיין בלייבן שטאַם.

ווען די ערד און די נאַכט און דער שלאָף
וויקלען אין ווייסקייט זיך איין
בליצן רוימער, בריימער פון מיינע וואונדן
די פלעמלאַך פון בלאַלעכן שייין.

ליג איך אַ גריימער, צושפריימער
ווי אַ געשאַכמענער הירש אינם שניי.
ווי וויינריב, קאַפּריזנע, פאַרנויטלמ,
פאַרגיי איך, פאַרגיי.

איך בין די גראַע שוועל פון העלע וועלמן
וואָס וועלן זומערן באַ אייער טיר.
אַפן וועג צו גאַלדיקע באַנינענעם
טרעט איר, טרעט איר איבער מיר.

באַרביעראַ זינגט און

מיט אים

זינגען פרייטיקדיקע פאַרטוכער מיט עפל, זינגט די פרייטיקדיקע
זון פון סאַד

דאָס ליד פון מאַרק שווייד :

מאמע טייערע :
בענטש ליכט און זאל זיין שאבעס.
די פאסטמוכער ברענגען שוין די סטאדעס פון דער פאשע,
די לעצטע פון פרישער מעל פארן שוין אוועק פון מיל,
דער מעליקער רעב יעקב שמעלט אפ די מילשטיינער און דאס
וואסער, און אט,
אט פארט שוין דוד בער דער גלעזער אויך אהיים.
אין פאמעלעכדיקער, שאבעסדיקער איילעניש פון דארף,
מיט היי, קארטאפל און מיט קארן אף דער גאנצער וואך.
בענטש ליכט, מאמע,
זאל שאבעס זיין.

אבער, — וואס גייען אידן ניט אין שול אריין מאמע ? —

איך ? איך קום פון א ווייטן, ווייטן לאנד, טייערע.
בא אונדז איז הייליק יעדער ארט, יעדעס ווארט,
און אלע מעג טראגן יאנטעוודיקע קליידער.
ווען מיר קלייבן אף דעם טאכאק, דעם ארבעס און די רויון,
הייסט עס טפילעס פארן יאנטעווי ווינטער
און מאטאנעס פאר די ברידער, וואס האבן זיך אוועקגעלאזט
איבער יאמען.
ווען מיר שפאצירן איבער ווייסע עוועניוס אין טייוועס,
מיט שמערן און לעוואנעס אויסגעהעפט אין זילבער אף ווייסן זייד,
איז יעדער טראט א טריאלעם.
ווען פרויען גרייטן צו זייערע בעטן אין ווייסע לילעכער און ציבן,
זיינען דאס סאנעטמפילעס, מאמע,
טפילעס אין סאנעטן.
און אז אונזערע שטארקע מענער האקן האלץ אין וועלדער,
זינגט דער גאנצער רוים מיט זיי א טפילע : די טפילע פון פארנעס.
און אז די קינדער לויפן, פרישע, בליענדיקע, זוניקע
איבער די בערג און בלאמענבייטן הייסט עס, מאמע טייערע, טפילעס,
טפילעס נייע, אין פערזן פרייע. יא,
נייע טפילעס אין פרייען פערזן.

בא אונז זינגען בילדער אף די ווענט דאָס ליד פון אייביק לעבן.
שטומע טפילעס זינגט דער מאַנטל אַפן הענגער, די שייך אונטערן בעט
און דער אויסגעווייקטער אַדלער אַפן גליטשיקן פאַנעל,
אָף די ברייטע, אויסגערגענגטע, שוואַרצזיידענע עוועניוס פון וואוילגיין.
אַז אַן אומגליק טרעפט באַ אונז, היט גאָט.
אַפילע אין אַ וואַכעדיקן טאָג,
הייסט עס אויך אַ פאַרשטערטער יאַנטעוו.
ווייל באַ אונז איז אַלעמאַל שאַכעס, מאַמע, שמענדיק,
שמענדיק יאַנטעוו.
און ווייל אונזערע שענסטע נאַרציסן און פיאַלקעס ווערן פאַרשעמט
אין ברודיקע לאַפעלן,
זינגען מיר אונזערע טפילעס בעיעכידעס,
אונטערן הימל.

באַרביערא זינגט
און מיט אים זינגען אַלע אַלמע, ברייטבלעטערדיקע, זאַפטיקשווערע
צווייגן דאָס ליד פון
י. י. סיגאַל :

ברייטע, ברוינע אַזערעס שווימען זייט באַ זייט, פליסן, גיסן זיך,
קרייצן, ביימישן זיך און ריידן,
ריידן צווישן זיך, ווי היימישע כאַוויירים.
וויילדע, וואַסערפרישע גראַזן פאַרפלאַנטערן די שמאַלע שטראַמען
וואָס וואַסערן זיך, וואַסערן זיך אַרום, אַרום
צום ווייסן פעלז אינמיטן וועג.
ווערט דער מאַרשרוט פון שמאַלע, גלייכע שטראַמען אינגאַנצן
אַפגעשניטן פון אַן אינזל,
וואָס איז אויסגעריסן פון זיין שוירעש.
ווערן זיי דער ליכטיקער אַקוואַריום פאַר אוראַלמע שטאַמען און
פאַר אַלין וואָס קומט מיט איבעראַנגעשטרענגטע וואַרצלען.
דאָ איז עס, וואו עס פאַלן זיך צונויף זילבערפאַסן פון אַטלאַנטיק
מיט'ן ווילן פון אוראַנאַנען.
דאָ איז עס, וואו דינע שנורן זינדדיקער גאַלד רייסן זיך זיגנאַטיק צו.

דא איז עס, וואו איבער אלץ שפארט זיך וואסער, וואסער, וואסער,
אקעאנישער, אוראגאנישער וואסער,

זילבערשטראמיקער וואסער

איבערן איבערגעקערטן אינזל, א באווארפענער מיט שוים, מיט
ווילדגעוויקסן, צווייגן, רימלעך
אין א טרוקן שווארץ, ארויסגעשטויסענע פון גרינוועלט, מיטן ווינט
צום יאמרויש,

מיט לעבנסלאזער לייכטקייט צום בליענדיקן אינזל.

וואסערן, וואסערן שווימען. וואסערן קרימען דעם אופהאלט

פונם אינזל.

וואסערן שווענקן, וואסערן ווארפן פרישגראז, ווילדגראז, רימלעך
און שליים.

סטוואלן און זילבער, ווארפן,

שווענקן פון אינזל אראפ,

פלעכטן אין נעצן זיך, שפרייטן זיך, טיילן זיך,

ווילן פארנעמען די כוואליעס אין זיך.

גראז וויל יאבאשע, וויל זון.

ווילדגראז וויל פלאגמער, וויל דערנער.

טרוקענע רימלעך ווילן דעם יאם פאר א קיווער, א זילבערנעם

קיווער.

וואקלט זיך דער בליענדיקער אינזל, מיט די ווארצלען צו דער זון,

אינמיטן ליכטיקן אקוואריום,

צווישן צוריסענע זיגזאגן פון הייסע גאלדשטראמען, שמאלע, שמילע

זילבערפאסן,

צווישן גרין און בלי פון קומען און צווישן געל און שווארץ פון אומקום.

מיטן ווילדגראז,

מיט די וויינענדיקע רימלעך,

מיט די אלטע, שווערע ווארצלען דורכגעשלעפטע דורך דער ערד

און יאמען,

מיט די יונגע, רויע שפראצונגען צו דער זון.

בארביער א זינגט
און מיט אים זינגען מיט
די ברוינע אויגלעך פון די פלינקע וועווערקעס אין סאד,
דאס ליד פון א. לוצקי:

שא. שמילער
שפעטער אונט.
מענטשן שלאפן היינט פארפרי.
שמילער, רעגנדיקער אונט. שמילע, רעגנדיקע וועלטן
לאזן זיך אראפ: טראפ-טראפ.

אף די הויכע, קלוגע שמערנס פון די מויערן
לערנט זיך דער רעגן מאנצן.
די נאכט איז אזוי פריילעך,
פריילעך מיטן רעגן
הוליענדיק אליין. אליין.
הוליעט שמיל און שוין — טראפ-טראפ.
פאנגעלן זינגען נאמע, שווארצע שפיגלען,
שפילן אף זיי רעגנס.
מאנצן לאכנדיקע רעגנס
אף די שפיגלען פון דער ערד.

אלע, אלע שלאפן.
שלאפן ניט די פלעדערמיין.
פאדן אום איבער גרויסע, שלאפנדיקע מויערן
און קליינע וואסערפאלן.
קליינע וואסערפאלן שלאפן ניט. פאלן, פאלן,
גליטשן זיך מיט שלעפערדיקן, יונגן, צוצויגענעם לייב,
א כאפ — ארונטער,
אונטער פון אונטן. רעגן.
רעגן-רעגן-רעגן מיט פארמאכמע אויגן.

און דער ווייסער שטארך איז דא.
מיט די מויערן דא. מיטן רעגן.

שמרעקט זיין לאנגן האלז און שנאבל דורכ דער נאכט,
דורך די וואלקנס
און כאפט די פאלנדיקע שמערן, ביזן מאג אריין,
ביזן טיפן ברען אריין.
אינדערפרי גליטשט ער זיך אראפ איבער די זוניקע וואסערן
און מיטן לאנגן שנאבל
בלאזט ער קליינע, בלאע זונען אוף
ארוף.
ארוף — ארוף.

בארביערע זינגט
און מיט אים זינגען
פרימארגניקע אטאמען פרישער, זומערדיקער ערד
דאס ליד פון ב. אלקוויט :

אין מעג,
ווען דער הימל נעמט אף זיך
דעם אומעט פון דער ערד,
און דער גאנצער טרויער פון דער וועלט
הענגט פון אים ארונטער, ווי שטיקער שווערער,
קאלטער געוואנט.
הויב איך אוף די אויגן פון מיין ליבן,
אפענעם בוך,
פארקרייץ די הענט איבער מיין גאטפארכטיקער ברוסט
און זאג צו זיך :
א גרויס וואונדער האט פארטראכט דער הימל.

די נידעריקע וואלקנס
באווייליקן מיר א געלייטערטן, ווארעמען הויך
פון ערדישן צאר.
דאנק איך און לויב דיך, לויב דיך דערפאר.
דא מינדסטע בין איך
פון דיין גרויסער קרעצמור.
זיין איך אף דער לעצטער, לעצטער פור,

בין איך נעענמער, נעענמער צו דיר,
צום דינעם זויס פון דיין בלאען מאנמל.

פיר מיך,
פיר מיך אף דער לעצמער פור.
איך גיי נאך דעם קלארן שפור פון דיינע ווייסע טרימ.
די טפילע איז נימ פול
ביז דער לעצמער האט געקנימ.
די ערשמע פון דער ווייטער, נייער ריי, אהינמער אונז,
וועלן דאס ליד פון לעצמער פור אפריער הערן.

פיר מיך, פיר מיך
אף דער לעצמער פור

בארביערא זינגט
זינגען מיט אים מיט
די שמילע, שמייכלענדיקע גאלדנליאיקע שלאנגען פון דעם הייסן סאך
דאס ליד פון ראובן לודוויג:

א שנעל מיט די פינגער
אין זניקן זאמד,
האב איך די וועלט
אף א זילבערנעם טאץ.

שפארן זיך קראכן צום ליכט פון מיין האנט.
צושמעל איך די שמעט
ארום זויס פון דעם טאץ.
אינמיטן דער וועלט, אפן זילבערנעם טאץ
לאז איך נעגערשע אינגלעך
אין האפ-לא אועק. האפ-לא-לא-לא.

גליען טאנצנדיקע, שווארצע זונען אין דעם
צענמער פון דער וועלט.

פארטשאדעמע קופאלן

פון צו-מעיושעוודיקע שמעם
שווינגען אין סאקאנעם איבער יענער זייט פון זויס,
וואו זייער מרוים
איז א דורכגעפלעקטע זון.

מיין אלטער וויסאחיד
וויקלט זיך אין יונגע שלאנגן.
וויסאחיד זאגט, 'אז די הימלען זיינען די פארהאנגן פון אונזער וועלט.
אז ווען גאט וואלט ניט פארשמעלט
דאס ניט דערגרייכיקע פאר אונזער אויג, וואלט איינאונאיינציק נויג
פון אונזער מינדסטן ווילן
געקאנט די הימלען אלע און די ערד
פארשפילן.
אזוי זאגט וויסאחיד, דער אלטער, פון די בערג,
וואס שטייט מיט מיר און האלט זיך אן אן זילבערמאן, וואו עס
בליצט די זון

אפן צענטער פון דער וועלט.

וויסאחיד האט בא שוסטער דראמוועס געפעכט,
געהאמערט, גענאלט.
יארן געבויערט אין שאכטן פון גאלד. וויסאחיד.
זיין לייב איז געשמאלט.
וויסאחיד לאכט ברייט איבער מעיושעוודיקע שמעם.
זיין הוילן, ווייסן קאפ שאקלט ער, אין לויב צו דער זון,
וואס בליצט איבער די שווארצע נעגער-אינגלעך, אפן זילבערנעם מאן,
אין אונקסטן צענטער פון דער וועלט.
קלוגער, ליבער וויסאחיד.

א שנעל מיט די פינגער
אין זוניקן זאמד —
אין זוניקן זאמד.

בארביערע זינגט
און מיט אים זינגט די רייפע קלארקייט.

זינגען די נידעריקע, פרומע גראָזן פון דעם סאָד
דאָס ליד פון יעקב גלאַטשמיין:

איבער מיין אַרעמען שמוב פלאַטערט שמיל די ראַכונעס פון
בראַמאַ'ס קלייד.

דער וואָס זעט אַרעמקייט באַ מיר אין שמוב,
קאָן זיין נאַמען ניט דערמאָנען.
קאָן ער צו מיין שמוב ניט קומען,
דורך מייע ברײטע, אופגעזונטע גאַסן.

מייע אַמניבוסן אָף די גומענע רעדער גליטשן זיך, לידיקע, אליין
דורך די רייכע עוועניוס פון מיין שטאָט,
אין פרישע, יוניקע באַגינענס.

בלויז איינאַנאיינציקער זיצט אויבן אינס לעצטן ווינקל,
איינאַנאיינציקער, ברייט אַזוי, לייכט,
פריי אַזוי, שמיל, ווי באַגינען,

ווי רואיקער אַמניבוס אָף מייע סאַמעטענע עוועניוס.
קום, לאַמיר אַראַפּשאַפּצירן מיט אַ זייטיק געסל ביו צום האַדסאָן,
וועלן מיר זען ווי די פייערן אין וואַסער

אימיטירן די וואונדערלעכע פים פון דער גרינגער סאַרנע
וואָס פונקט איר ליכטיק, זינדיק לעבן אויס
אָף אַלטע קאַבאַרעט-דילן,
אונטער מיין יונגן נאַמען.

וועסט זען אַ לויטערן שמערן שמראַלן רעליגיעזן שרעק,
לויטערן צימער פון פלוצלונגן פאַרוואַנדלען.

די פאַרצוקנדיקע פאַרבן פון רויטן מיזבייעך, פון קלויסמערס וואָס
האַלטן אין זינקן.

זינקן מיט די פאַרבן, זינקן מיטן באַרג,
מיטן פריסטער פון רויטן פאַרגיין.

אין די ווייסע אַרעמס פון קלויסמערלעכער ליבע.

מיין ליד איז דער שעמעך פון זינקנדיקע וועלטן.

מיין ליד איז זינאָניקע דימענזיע אַרום זינקנדיקע וועלטן.
זינג איך צו דעם רויט פון פלעקן

אָף די בלייבע, גויסעדיקע באַקן פון דעם פרומען פריסמער
וואָס רעגט מיט זיינע לעצטע, צוברעקלטע ריטואַלן
די באַשיידענע מיידלשאַפט פון קלויסמערלעכן כאָר.
(א, ליבע, זינקנדיקע באַרגיקייט, א, ווייסע
קלויסמערלעכע ליבע.)
מיין ליד זינג איך צו די בערג
וואָס וואַרטן אין די טאָלן אָף דעם שטאַלצן אַנאַוו
וואָס קומט פאַרשנורעוועט אין שנוּרן רויך פון אופלייז און
פון אופגאַנג.
צו די בערג וואָס זינגען מיין בלאַנדן עלטער אין מיינע אינגלדיקע טעג,
מיט די גרינקעפּ אין דער זון.
צו די בערג וואָס וואַרטן אָף דעם וואָס דאַרף ניט וואַרטן
ביז עס עפנט זיך אַ טויער צו די טאָלן, —
אָף דעם וואָס קומט פון די זיגנדיקע דימענזיעס אַרום די זינגנדיקע
מערק.
צו מיין ווייסן געצעלט פון נאַכמיטיקדיקער רו.
אין מיין ווייסן געצעלט פון נאַכמיטיקדיקער רו זינגען מיר די
פינף רואיקע ווייבער מיינע
קרעניץ פון זניקע נאַכמיטיקס, אַרום דעם שלעפּעריקן מיש.
מיינע ווייבער ווייסן, אַז דער קיניג זייערער איז שמענדיק גרייט
אין וועג.
אַז אין וועג זינגען פאַראַן ביידלעך און פאַלאַצן.
אַז אין פאַלאַצן זינגען פּרישע ווייבער דאָ, זינגען יונגע ווייבער דאָ
וואָס וואַרטן אַפּן קיניג.
מיינע ווייבער זינגען קלוג. זינגען גוטתאָרציק
און וועלן אַפּשלאָפּן אַליין די איבעריקע טעג —
פאַר די געציילטע נעכט אין קיניגלעכער בעמ.
א, ברידער, איינזאַמע :
פון זיין דינעם קלייד די ראַכוועס פּלאַטערט שמיל איבער מיין שמוב.
אָף אַלע מיינע שויבן בליצט דורך רייפער זון און הויכט דורך
באַגינענדיקן טוי
זיין קלאָרער, ליבער נאַמען.

בארביערע זינגט
און מיט אים זינגען
די בליטן פון די יונגסטע ביימער, די רייפנדיקע פארבן פון סאָד
דאָס ליד פון א. לעיעלעס:

גלעקלדיקער זונקלאַנג
אין טאָל פון כריזאָפּראָזן.
שטייגן אימפעטיקע מענער
פון בליציקע זשאַקיען.

לאַבירינט פון זילבערקאַרידאַרן. פאַרן,
פאַרן מיר
דורך שמילע זילבערקאַרידאַרן,
צו דער וועלט פון וויסאייזיקע זונען.
דער קאַראָוואַן איז געבאָדן אין גאַלדענעם אופגאַנג, באלאָדן
מיט זיידעק טורקוּזן, מיט טיפע,
געשפיצטע טורקוּזן וואָס וועלן, וואָס מוזן
לייכטער,
לייכטיקער ווערן:
שפּרייענדיק בלאָ אָף די וועגן.
אַ טיפּבלאַ, אין העלבלאַ, וואַרעמען הויך
אָף הימלען פון קילן, געשליפענעם שטאַל.

מיינע יונגע קאַראָוואַנען
זיינען זילבערנע אולאַנער
וואָס זינגען ווען זיי שפּאַנען
צום אונטערנאַנג פון האַרבסטנאַלד,
דורך פּריזמען פון בורשטין.
מיינע קאַראָוואַנען פירן רויט-רויטע סאַפירן
וואָס שנירן אין קאַלירן
פאַרנאַכטיקע רובינען אָף די וועגן פון באַנינען
אין יענעם, יענעם לאַנד
וואו פּעלדער זיינען רויטע, בליאיקע דיוואַנען. (זוניקער,
אימפעטיקער מיינע יונגע קאַראָוואַנען.)

מראַט באַ טראַט,
 פירן אייך צו גאָט
 עלאדעאָם גלעקעלעך פון גאָלד. גאָלד.
 דורך דינע, דורך פורפורנע נעפּלען,
 מיט אויגן פון מידבאָרדיקן דרעמלען, קומען די קעמלען, קומען אָן
 די רובינענבאלאָדענע, זונאוויסגעבאָדענע
 קעמלען,
 צו די פעלדער פלאַמענדיקן מאַן.
 צו די רויטע, בליאיקע דיוואַנען
 פון וואַנען עס שפּראַצן פולע בושן
 רייפּע רויזן.
 וויקלמ, צוואוויקלמ די גאָלדענע שאַלן.
 זאָלן צופאַלן, אומעמום פאַלן
 צובליצטע טורקוזן,
 קילע אַמעמיסטן, הייסע טאַפּאַזן, רובינען
 און פלאַמיקצושפּריצטע סאַפּירן.
 איבער די פעלדער פלאַמענדיקן מאַן.

באַרביעראַ זינגט
 און עס זינגען מיט אים
 די זאַפּטיקע, די פּרומע, באַלאַנסירטע צווייגן פון דעם סאַד
 דאָס ליד פון נ. מינקאָוו :

מיט אונזערע אייגענע הענט, ברידער,
 לאַמיר גראַבן קוואַרים פאַר זיך.
 לאַמיר אַראַפּשניידן אין טהאַם אַריין אַ האַלבן באַדן אונזערן,
 ביזן האַלבן היינט,
 און לויבן גאָט.
 וואָס דורך אונזערע הענט גייט אַהן די זון,
 דורך אונזערע רידלען
 און ליכטיקט אַוים דעם קייזער פאַרן האַלבן, שווערן באַדן.
 לאַמיר לויבן גאָט.

אונזערע קעפּ זיינען אין טרויער.

אָבער אונזערע שפיצינגער זיינען פול מיט זון.
און אז עס שטאַרבן אָפּ די כושים,
ווען עס שטייט דער קיווער אָפּן פאַר די אויגן, גליען,
פריש און רויז אונזערע זוניקע שפיצינגער,
גליען, ציען זיך צום ברייטן, אויסגעשפּרייטן,
צום העל-העלן ליכט וואָס אונטער קוואַרים,
צום בראַנדיקן שטראַם פֿון אלע זונען וואָס שטראַלן זיך דורך
דורך שפיצינגער לויטערע,
דורך ליימענע קוואַרים, דורך ספּאַרים
מיט בלעטער פאַרטריקנט. פאַרגעלט
נאָר מיט שטאַרקע סימאָנים פֿון שפיצינגער זוניקע
פֿון האַלבגעטער
וואָס האָבן געלערנט די כאַכמע פֿון זון,
דעם אופּגאַנג פֿון קוואַרע —
ביז זייער אייגענעם אופּגאַנג.
די פינגער וואָס רירן אָן די ליפּן מיינע
און הייליקן דעם הויך פֿון מיין מויל.
אין דינעם הויך פֿון מיין מויל וואַרעמט זיך מיין לויב צו דיר.
זוניק איז עס, זוניק וועט עס זיין
ווען עס וועט ווערן שמויב פֿון מיר. לויב,
לויב צו דיר. מיין פּויער וואַרצלט מיך
און ברענט דעם שוואַכסטן שאַטן פֿון אַ מיך וואָס שטאַרקט זיך
פירן מיך צוריק, צוריק מיטן שימלדיקן בריק
צום לאַנד פֿון איינגעפּאַלענע מאַציוועס.
איך האָב באַצאַלט, באַצאַלט
אלע מיינע כּיוועס.
האַק איך איצט מיין וועג דורך פעלדער הייסן שמיין.
ביז איך וועל דערגיין
צו די וואַרצלען פֿון מיינע טיפּן וואו עס שווימען פּולע שיפּן ליכט
פאַר מיין מאַרגנדיקן טאַג.

באַרכיערע זינגט
און מיט אים דער עכאַ פֿון זיין קאַל איבערן סאַד.

דער גאנצער סאך מיט אים.
דעם עכא פון זיין ליד:

געבענשט איז דער וואס איז דער ערשמער צו
דערזען זיך אליין. ריין,
קלאר, ווי עס איז דער דאך פון
נייען לאנד איקארע, וואס איז דער זונשלעס פון דעם
פרייען פערז. שפיל
פון פארב און ליכט — אומגעריכט, ווי די פריזמע פון
באטאגעדיקע מיראזשן אפדערנאכט.

וואויל דעם בלאגדן יונג וואס צייכנט זיך אליין אין גאלדזאמד אויס יעדן
טרעם. יעדן
שפאן

פאר זיין ווייסן קארטאון.
כליך איז דער ווייטיק וואס האט קיין לידער ניט געזונגען נאך
זיך אויסגעוועפט אין רייד,
אין ארעמע רייד.
(א) שמילע פרייד פון פייערן פון אינגלעך אף די גאסן, די בריימע פאסן
שניי אף קרישמאלענע דעכער, דער עקזאמישער פעכער
פון דער ליבער פאולעט דאוואל. א, לאנגע, געבענשטמע
שפאצירן איבער
איזאלירמע וועלדער ליכט.)

פיגורא, דער אלטער, האט געהערט די רייד פון קלוגע פילאזאפן,
יונגער

בארביערע הערט ווי
די ווירדיקע מאפאלעס ריידן זיך דורך מיט די יונגע גראזברידער
איבער

דער טראגישער שיינקייט פון בלאונג.
בארביערע בארשט און זאמלט אליין
זיינע פערד.
(א) יוגנטלעכער אומרו פון שפארעס אף
נערוועזע פיס פון

צובראכענע סרארעם : נעמט אן מיין ראכמאָנעס.) :
מיין יונגער סמאליאָן גאלאָפירט מיט הונדערט דינע, כיינעוודיקע פים.
אונזערע ווייסע סמאליאָנען שפרינגען לייכט אריבער
דעם געפערלעכן רים פון
הימל און ערד.

מיט לייכטן, יאָנמעוודיקן ליכט אין
מיין שווערן בלוט מיט פראַסמלוויערער זון אָף
מיין העלן הוט, מיטן שפילעוודיקן מוט פון
אינגלדיקן ווילן טראַגן מיך די
העלע דילן
פון
בארביעראַ'ס ווייסע זאלן.
בא די יולי און דעצעמבער קארניוואָלן בין איך דער גרויסער
איילעס געסט

וואָס קומט צום טעגלעכן ספעקטאַקל פון
דעם אינדישן אַראַקל, וואָס
שיקט פרוימען אויס איבער דער וועלט, פון באַרביעראַ'ס ווייסע
זאלן, דורך

גרינע, זינגנדיקע גראָזן.
איך בין דער עקזאָלטימער אַדיענץ, געשיקט פון קיניג,
מיט פולע עקיפאָזשן

שמעקנדיקע קרענץ
פאר דעם אַראַקל פון געבענמשטן אַריענט וואָס שווענדט אַזויפיל
זונען, אָף

די פריש געבאַרשטע, פריידיקאימפעטיקע טאַבונען
וואָס וואַרמן באַ די

ליכטיקע וועטרינעס מיטן הייסן רעפלעקס פון
די קאַרנאַוואָלן-פאַנטאַמינעס,

אַפצופירן דעם דאַנקבאַרן איילעס געסט, וואָס איז
קיינמאַל,

נאָך קיינמאַל ניט
געקומען

צו די וואַנדערלעכע קאַרנאַוואָלן

אין קיניג בארביערצאם שמראלנדיקע זאלן.

הינטער די לויטערע וועטרינעס, אף זיין ווייסן
מראן,

איז בארביערצא דער רויטער,

פרימארגיקער האן פון די בערג.

איז די באשיידענע הארף פון די מאלן.

היינט באמאג האט ער אוועקגעשמעלט זיין זילבערלירע,
אויסגעוויילט זיין פיינסמן גאלמעסער, און מיט א קליינער,

קינדערגארטן ווירע

האט ער זיך גענומען צייכענען און צירקלען

מאדנע,

געוואגטע

דימענזיעס

איבער הייסער ערד און

בראנדיק-בראנזענע הימלען,

וואס מראגן זיך פארביי זיינע ליכטיקע וועטרינעס און שפיגלען

זיך אפ אין

די אפענע, גליאיקע שפיגלען

פון זיינע ווייסע, ראכוועסדיקע זאלן.

